

Special de Pașcani

Revistă pentru elevi, părinți și profesori

Ce frumos e să fii special!

Muzică și versuri: prof. Lungu Zinica, prof. Condrea Cătălin

I

M-am născut diferit
De lumea din jur,
Dar sunt deosebit
Și acum vreau să fiu
Special de Pașcani!

Refren: Special de Pașcani, Special de Pașcani,
Ce frumos e să fii special!
Special de Pașcani, Special de Pașcani,
Vreau să fiu un copil special.

II

Mă joc și visez
Pe acest pamânt,
Învăț și creez
Că sigur eu sunt
Special de Pașcani!

Refren: Special de Pașcani, Special de Pașcani,
Ce frumos e să fii special!
Special de Pașcani, Special de Pașcani,
Vreau să fiu un copil special.

III

Vor trece ani și ani,
Voi munci zi de zi
Cu frumoase împliniri
Că mereu eu voi fi
Special de Pașcani!

Refren: Special de Pașcani, Special de Pașcani,
Ce frumos e să fii special!
Special de Pașcani, Special de Pașcani,
Vreau să fiu un copil special.

CUM AM AJUNS SPECIAL DE PAȘCANI?

profesor Emanuela Năstase

Îmi place să cred că ce e al tău e pus deoparte. Tot ceea ce deținem este conform meritelor noastre și ne servește complet vieții pentru ca noi să ne bucurăm de ea. Chiar dacă nu ne iese ceva din prima, ori dacă nu ne iese deloc, se întâmplă cu un motiv anume.

Ceea ce vreau să vă mărturisesc este că nici nu mi-am imaginat că o să devin atât de specială. Pur și simplu, această oază de veselie și lumină m-a ales pe mine. Dorința mea, de a fi profesor special, s-a împlinit vara aceasta. Atunci când Dumnezeu știe ce e mai bine pentru tine, trebuie doar să ai încredere în El.

Când am ajuns în acest loc special, am realizat că sunt acolo unde trebuie să fiu, am simțit bucurie, prietenie, respect, încredere și putere. În mâinile mele stă puterea de a face și încrederea că se poate, iar eu nu pot decât să profit de aceasta. Oricât de mică este o învățătură, viața ta ia o altă întorsătură. Așa este și Kinetoterapia de care sunt mai mult decât entuziasmată că o pot practica într-un mod atât de special. Orice gest mic pentru o postură corectă îmbunătățește atât trupul, cât și mintea. Orice aliniere a coloanei vertebrale, îți așază și viața. Faptul că reușești să stai drept și cu privirea înainte, în loc să stai cîfizat și cu capul în pământ, îți dă ocazia să vezi totul din alt unghi și să te bucuri la un alt nivel. Trupul ne este casă și cu el defilăm, așa că trebuie să îl prețuim și să avem grijă de el.

Am ocazia să fiu motorul care pune în funcțiune un ansamblu de piese, căci kinetoterapia înseamnă terapie prin mișcare. Am credința că terapia semnifică vindecarea cu perseverență și cu voință, și cum altfel le poți avea pe acestea fără bucuria jocului? Cum poți convinge un copil să lucreze dacă nu prin joc? Și până la urmă, toți suntem copii în sufletul nostru, nu doar cei cărora ne dedicăm în această școală.

Când intri în această școală nu ai cum să fii trist, problemele tale nu mai există, intri într-o altă dimensiune pe care o poți înțelege doar dacă i te dedici complet. Zâmbetul, bucuria și îmbrățișările copiilor te schimbă, te modelează la fel de mult cum și noi ca profesori îi modelăm pe ei.

Am onoarea să fiu Special de Pașcani și am ajuns aici dintr-o întâmplare, dar am voința să rămân specială cât mai mult timp.

CUM AM DEVENIT SPECIAL DE PAȘCANI?

profesor Alina Apostoaie

Acum câteva săptămâni, o fetiță din clasa mea m-a întrebat dacă eu mereu am vrut să fiu educatoare. I-am zis că nu mereu am vrut aceasta. Ce e drept, ca orice copil, visam să fiu doctor, dar ceva mă atrăgea spre ramura aceasta a Psihopedagogiei Speciale. Dacă unii oameni își aleg meseria, eu cred că această meserie m-a ales ea pe mine.

Am crescut într-o familie cu doi frați mai mari. Fratele mijlociu s-a născut cu deficiență de vorbire și întârziere mintală, iar eu mereu am știut cum să-l înțeleg, chiar dacă nu putea vorbi, simțind astfel, o chemare aparte spre latura aceasta a persoanelor speciale. Copilăria cu el a fost una specială și minunată, în ciuda greutăților pe care le-am întâmpinat.

Am absolvit facultatea în anul 2017, iar după o pauză de câțiva ani, m-am decis să devin profesor în școala specială. Aveam mari emoții, neștiind în ce școală urma să predau și nici ce funcție voi ocupa. Dar cum nimic nu este întâmplător, am ajuns să fiu Special de Pașcani.

Când am pășit pentru prima oară în școala de aici, m-a întâmpinat portativul Specialilor de Pașcani. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că avem un imn al școlii. Întotdeauna am iubit unicitatea, iar faptul că avem un imn al nostru, m-a făcut să tresar de bucurie. Abia așteptam să-l ascult. Și nu doar că l-am ascultat, dar îl aud zilnic cântat de către unul din copiii din clasa mea, iubitor de imnuri și cântece patriotice.

Ce m-a atras la Școala Specială de aici a fost faptul că fiecare profesor este unic și plin de creativitate. În timp ce veneam în activitate ca să ne pregătim clasele pentru noul an școlar, am putut observa cum fiecare profesor își lasă amprente, cu dragoste la clasă și face din ea un loc prielnic și confortabil pentru copiii săi.

Dacă ar fi să împărtășesc un motto după care îmi ghidez viața, ar fi acesta: "Fă ca lumea din jurul tău să fie un loc mai bun pentru că ai fost tu în ea." Mi-aș dori să pot lăsa o amprentă frumoasă în inimile copiilor alături de care formez cea mai frumoasă echipă. Suntem mai buni împreună, iar acest lucru mă face să-mi amintesc că nu doar copiii au de învățat ceva de la mine, ci mai ales eu am de învățat ceva de la ei.

Știu că orice lucru de sub soare are o ordine a sa, o ordine inexplicabilă ce nu are nevoie de rațiune. Știu că fiecare profesor are o misiune de îndeplinit, iar pentru aceasta e nevoie de multă

muncă și perseverență, de multă dragoste și dăruire. Sunt un profesor aflat la început de drum în cariera didactică și știu că am foarte multe lucruri de învățat. Dar ce apreiez la colectivul din care fac parte, este că mulți sunt dornici să-i ajute pe tinerii profesori aflați la început de drum. Mi-am promis că atunci când voi avea și eu experiență în domeniul didactic, le voi veni și eu în ajutor tinerilor profesori, așa um am văzut în Școala Gimnazială Specială Pașcani.

Îmi doresc să creștem împreună, să ne formăm caracterele și să dăm ce este mai bun din noi pentru un viitor mai bun. Îmi doresc să las în urma mea semințe de iubire, toleranță și empatie, iar apoi să adun roadele răbdării și ale muncii frumoase și plăcute. Aș vrea să iau zâmbetele copiilor din școala în are predau și să le așez cu grijă la presat în inima mea, iar când viața mă va purta prin cine știe ce locuri, să-mi amintesc cu bucurie de prima zi de școală cu imnul specialilor pe fundal.

Aș vrea să-mi las inima să învețe lecția iubirii, la care încă am restanțe. Iar cei mai buni profesori pentru a mă învăța asta, nu sunt alții decât copiii speciali. Ce bine că a lăsat Dumnezeu copiii speciali pe pământ. Ei fac lumea un colț de Rai și ne ajută să ne amintim cât de prețioasă este viața pe care o trăim. Viața este scurtă, dar ce bine că există Veșnicia!

CUM AM AJUNS SPECIAL DE PAȘCANI?

infirmier Maria Antohe

Îmi desfășor activitatea la Școala Gimnazială Specială Pașcani de aproape un an. Am ajuns aici datorită situației pandemice, la mijlocul anului școlar 2020-2021, când situația sanitară a impus înființarea unui post de infirmieră la această școală. M-am angajat aici în urma unui concurs desfășurat la nivel de unitate școlară.

Dintotdeauna am vrut să ajut și să fac ceva pentru ceilalți. Sunt de părere că atât timp cât avem sănătate, un acoperiș deasupra capului, un strop de voință și empatie, ar trebui să oferim înapoi cât și ce putem, să îi ajutăm la rândul nostru pe ceilalți și astfel, Cel de Sus va avea grijă de noi. Cu atât mai mult mi-am dorit să îi ajut pe cei mai neputincioși decât noi, mă refer la bătrâni și copii. Sunt categorii de oameni cu nevoi mai mari, care nu pot să aibă grijă de ei înșiși sau nu mai au această putere, din cauza vârstei.

Având oportunitatea de a lucra la această școală, am satisfacția de a-mi găsi menirea în viață, lucrând cu acești copii, copii care din toate punctele de vedere sunt cu adevărat speciali. Deși timidă la început, gândindu-mă că nu voi face față situației, am reușit să mă apropii de copii și ei de mine, să creăm o legătură specială, la fel ca dâșii.

Am întâlnit la această școală un colectiv extraordinar, oameni calzi și motivați în meseria pe care o au. Mă uit cu drag la elevi în fiecare zi, le simt lipsa în zilele libere sau în vacanță, mă bucur că au șansa de a învăța la această școală și că au parte de cei mai buni profesori, care îi ajută să se dezvolte pe toate planurile. Încerc și eu, zi de zi să-i ajut și să contribui cât pot la bunăstarea lor, pentru ca mai departe să ajungă oameni speciali și să arate lumii cât de minunați și buni sunt.

Mă simt onorată că fac parte din acest colectiv cu adevărat special!

ASISTENȚA SOCIALĂ ÎN PANDEMIE

asistent social Mihaela Hobincă

Asistența socială este o meserie bazată pe interacțiune, pe comunicare, întâlniri, consiliere, vizite și evaluări. În ultimii doi ani practicarea meseriei de asistent social a fost redusă doar la munca de birou și la interacțiuni în mediul virtual. Am putea spune că aceasta ar însemna o micșorare a frontului de lucru, un mod mai ușor și poate mai eficient de a rezolva problemele specifice acestei activități. Dar nu este așa. Poate din perspectivă birocratică e mai simplu să faci o întâlnire virtuală, să comunici ceea ce ai de comunicat prin mesaje și ședințe video, să rezolvi problemele și să ai documentația în ordine. Nu e adevărat! În toată această perioadă poate am câștigat timp, am reușit să pun la punct metode simple și eficiente de a comunica cu părinții și copiii, să fiu la zi cu situațiile și documentele solicitate de instituțiile cu care colaborăm pentru a veni în sprijinul copiilor din școala noastră, dar am pierdut alte lucruri esențiale.

Astăzi, trecutul nu mai este, pentru noi, un tărâm străin, ci acolo simțim că suntem acasă. Acasă, unde putem să ne întoarcem pentru a fugi de prezent. Prezentul a devenit un tărâm străin, rece, anost. Mie îmi lipsesc lucruri din trecut: zâmbetele și îmbrățișările matinale, îmi lipsesc părinții care se adresau cu încredere cabinetului de asistență socială, vizitele la familiile celor care aveau nevoie de consiliere și îndrumare în rezolvarea unor probleme. Lipsesc activitățile carea

agitau întreaga comunitate școlară, lipsesc întâlnirile cu Moș Crăciun, serbările de ziua mamei, lipsesc voluntarii care animau holurile școlii, lipsesc acele activități în care elevii școlii noastre participau alături de elevi din alte școli. Lipsesc multe...

Suntem puși în fața unor reguli pe care trebuie să le respectăm pentru siguranța noastră și a celor dragi nouă, învățăm în fiecare zi să ne adaptăm la nou, învățăm să avem mai multă grijă de noi...

Am învățat în această perioadă că avem o capacitate mare de adaptare, că putem învăța continuu, că putem utiliza tehnologia pentru a înlocui ceea ce pandemia ne-a interzis. Ceea ce ne rămâne de făcut este să nu lăsăm regulile de astăzi să ne fure din suflete ceea ce avem mai prețios: ***iubirea, dragostea pentru aproapele nostru, compasiunea, altruismul, empatia, puterea de a ne bucura de realizările celor din jur, bucuria venită din lucrurile mici ...***

Dacă ar fi să punem în balanță ceea ce am pierdut cu ceea ce am câștigat în urma acestei situații nedorite cu care ne confruntăm nu știu dacă este important spre ce se va înclina balanța....important e să nu pierdem din ceea ce aveam în sufletele noastre bun și frumos, să păstrăm o sămânță specială pe care să o răsădim atunci când tot ce trăim acum se va risipi. Și când acea sămânță va regăsi terenul fertil și va încolți, noi vom redeveni speciali de odinioară sufletești și plini de activități iar asistentul social se va bucura din nou de zâmbete și îmbrățișări.

PROVOCĂRILE ȘCOLII ONLINE

profesor Paula Petronela Mîrț

Perioada pandemică a fost și încă este o provocare pentru noi toți, o provocare care ne forțează să ne depășim limitele, să ne reorganizăm viața și prioritățile, să privim totul cu alți ochi. Despre efectele negative ale acestei perioade am tot auzit și o să auzim mult timp de acum înainte, așa că provocarea cea mai mare ar fi să ne focusăm pe aspecte mai pozitive, să ne lăsăm ghidați de optimism și să interiorizăm sloganul „Totul va fi bine” creat special pentru a comunica o gândire colectivă pozitivă în fața unei situații dificile.

Timp de luni de zile pe durata izolării, școlile și toate instituțiile de învățământ și-au închis porțile, iar cursurile online au devenit noua normalitate. Însă educația nu se oprește la poarta școlii iar noi, profesorii și educatorii de pretutindeni, am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a ne asigura că elevii nu rămân în urmă și mai ales nu se simt singuri și izolați. A fost o perioadă în care am ieșit din zona de confort și am înlocuit interacțiunile din clasa cu apeluri video pe diverse platforme educaționale, ne-am adaptat cu toții și am evoluat, am dobândit noi aptitudini și ne-am familiarizat cu tehnologia, iată doar câteva aspecte pozitive legate de această perioadă dificilă.

Atunci când sala de clasă, așa cum o știam noi, a fost înlocuită de un ecran și orele au început să arate altfel, nu puteam face altceva decât să progresăm, să ne depășim limitele și să avem curajul de a încerca lucruri noi.

Așadar, trecând peste aspectele mai puțin plăcute ale acestei perioade și îndreptându-ne atenția spre lucrurile bune care s-au întâmplat în tot acest timp, provocarea rămâne valabilă și pentru tine, cititor ar revistei, gândește-te la un aspect pozitiv al pandemiei și rămâi cu el în minte, conform celebrului proverb românesc “Cele rele să se spele, cele bune să se adune”.

GÂNDURI DIN PANDEMIE...

profesor Doina Slăbuțu

Trăim o perioadă grea, atipică, în care ne străduim cu toții să facem față acestei provocări, să menținem accesul elevilor noștri la educație. În tot acest context, cu răbdare, implicare și susținere, timpul petrecut acasă cât și conceptul de online pot fi o oportunitate de a întări relația familie-școală. Totul a început odată cu pandemia, trezindu-ne în situația de a preda online, unii dintre noi fiind pregătiți, alții mai puțin pregătiți pentru astfel de situație. N-aș putea spune că a fost o perioadă grea, dificilă, ci mai degrabă a fost o schimbare de concepții. Ea ne-a forțat să învățăm rapid, să

ne adaptăm din mers, să fim în stare să facem ce nu am visat vreodată. Cred că nimeni nu va uita această perioadă, o vom ține minte ca o provocare a schimbărilor majore din viața noastră, o adaptare la nou. Această adaptare a fost una rapidă, atât pentru părinți cât și pentru elevi și profesori.

O mare provocare a fost să fim selectivi cu informația. Împreună încercăm să ne adaptăm situației, depășind aceste momente grele în care trăim, încercând să păstrăm în suflet dorința de a fi mai buni pentru elevii noștri, să ne educăm răbdarea, empatia, bunătatea, deschiderea, entuziasmul, puterea interioară și iubirea. Când intrăm în atmosfera clasei, fie ea reală sau virtuală, suntem acolo cu toată ființa noastră, pentru că ne place ceea ce facem, pentru că ne pasă. Fiecare oră, fiecare minut petrecut alături de elevii noștri e un suș pe care îl parcurgem împreună, cu răbdarea și consecvența celui care urcă muntele, știind că ținta noastră este să ajungem în vârf, dar fiecare în vârful lui. E clar că nu putem să-i ducem pe toți în vârf, dar țelul nostru cel mai important este să îi conducem până acolo, să îi ghidăm pe cât putem să ajungă cât mai sus și asta se poate realiza doar cu sprijinul nostru al cadrelor didactice și implicit cu implicarea părinților. Nu ne rămâne decât să ne bucurăm unii de ceilalți pentru toate realizările obținute.

Actul educațional nu înseamnă numai a preda lecții, a parcurge materia, înseamnă și relația socio-emoțională cu elevii, grija, preocuparea pentru întreaga lor dezvoltare, înseamnă relația cu părinții, ca parteneri de nădejde în educația copiilor. Acum ne-am dat seama cu toții, mai mult de cât oricând cât de solidă este acea relație elev-părinte-profesor. Cât de rezistentă... Nu vom uita nicicând această perioadă dificilă din viața noastră, în care ne-am străduit cu toții să depășim aceste bariere, continuând învățarea umăr la umăr, respectându-ne unii pe ceilalți, arătând dedicație în tot ceea ce facem. Cu bune și rele, mergem înainte!

DRAGII MEI,

profesor Anca Ramona Marțolea

Am să vă povestesc cum am ajuns să fiu “special de Pașcani”, primul meu an ca profesor, primul an în care am lucrat cu copii speciali. Nu, nu a fost greu, a fost doar plin de provocări, fiindcă știm cu toții ce vremuri diferite trăim. Pandemia că despre ea este vorba, ne-a schimbat viețile și ne-a forțat să ne

schimbăm. Cine ar fi crezut că am să învăț să fiu dascăl și online, la copiii speciali? A fost o adaptare rapidă la un ritm incert, a fost nevoie de o mobilizare în forță din partea noastră, a profesorilor dar și a părinților și elevilor. Am întâmpinat un volum mai mare de muncă, implementare de platforme, adaptare la nou, situații de criză dar sigur, noi profesorii și elevii suntem o categorie specială, inseparabilă, o echipă de succes, o echipă valoroasă până la urmă și starea de bine, de firesc, de bucurie, pe care o simțim unii alături de ceilalți, ne-a determinat să câștigăm lupta.

Da am câștigat-o, pandemia a ales profesorii adevărați, cu vocație de cei trecători, iar noi, cei de la Școala Specială Pașcani, am rămas și am evoluat alături de elevi. În ZOOM, pe Google Classroom, cu tablete, telefoane, platforme, aplicații, în fața ecranelor mai mult decât ar fi normal, ne-am adaptat, ne-am înțeles până la urmă chiar bine.

Cea mai importantă lecție și căreia i-am dedicat cel mai mult timp în perioada din online, a fost lecția empatiei. Le-am spus așa: Dragii mei, empatia este cea mai mare dovadă de dragoste între oameni, ea ne transformă, ne face mai înțelepți, limpezește emoțiile. Dacă mă așez în locul tău, înțeleg ce simți, înțeleg de ce ai acționat așa, înțeleg ce am greșit, cum să mă schimb. Avem nevoie să fim mai buni!

O altă lecție, ar fi cea a acțiunii: nu sta deoparte, implică-te, acționează, fă ceva, nu te plânge, găsește soluții.

Ce credeți că ne motivează pe noi atunci când intrăm în sala de clasă, fizică sau virtuală? Copiii.

Când intrăm în atmosfera clasei, fie ea reală sau virtuală, suntem acolo cu toată ființa noastră, pentru că ne place să lucrăm cu copii, ne pasă. Fiecare oră alături de elevii noștri e un suș pe care îl parcurgem împreună, știind că ținta e să ajungem în vârf, dar fiecare în vârful lui, e clar că nu putem să-i ducem pe toți în același vârf, dar important e să-i conducem și pe ei și pe noi, cât de înalt se poate.

Da, am învățat multe în tot anul acesta, am învățat și m-am format! Am învățat de la colegi dar și de la copii! Și am să vă spun așa:

Dragi elevi, învățați și iar învățați! În orice situație și din orice. Oricând și de la oricine!

Dragi colegi profesori, să nu încetăm să păstrăm în suflet dorința de a deveni dascăli mai buni pentru elevii noștri, să ne educăm răbdarea, empatia, bunătatea, deschiderea, entuziasmul, puterea interioară și iubirea. Se spune că e mai greu să devii decât să fii și pentru un profesor, a

deveni cu fiecare zi mai bun, mai răbdător, mai creativ, mai eficient, e principalul exercițiu de profesionalism!

POVESTIRI DE LA CATEDRĂ

profesor Brîndușa Axinte

A fost odată ca niciodată, prima zi de școală! Așa încep uneori poveștile și așa a început și povestea clasei noastre. Am intrat în sala de clasă a colectivului a III- a A, din cadrul Școlii Speciale Gimnaziale Pașcani, școala la care mi-am dorit cu tot sufletul să fiu parte din poveste, cu emoțiile inerente “unei călătorii în timp”, în care se îmbinau familiarul și necunoscutul. Dar ce să vezi? Șase perechi de ochi mici mă scanau cu surprindere “ești noua noastră doamnă profesoară?” Însă aveam să constat pe parcurs că nu aceasta era singura lor întrebare. Următoarea lor întrebare neexprimată prin cuvinte era “când vei pleca și tu?”

În ochii lor, pe lângă surprindere se citea și teama. De ce să ne atașăm de tine, când știm că ești doar în trecere? Îți vom testa limitele de toleranță negresit!

Da, acesta era tristul adevăr. Ei au schimbat pe parcursul a trei ani, începând de la clasa pregătitoare, mai mulți profesori educatori, care s-au transferat, urmându-și visurile lor, în alte localități. Și ei au trebuit să se adapteze din nou, și din nou, la stilul fiecăruia, la regulile noi impuse de aceștia, la modurile personale și diferite de abordare a situațiilor din sala de clasă. Deja s-au învățat cu stilul! Singura care nu i-a părăsit a fost doamna dirigintă Cristina Barcău. Ochii lor o căutau zilnic și o susțineau ca pe o comoară. Știm că tu ești lângă noi, chiar dacă ție ți-am testat toleranța cel mai mult, ai reușit să formezi din indivizi separati, un colectiv. Și acesta este un mare succes!

Două întrebări mi-am pus atunci. Care este rolul atașamentului securizant în această poveste? Și, ce se ascunde în spatele comportamentului unora dintre ei?

Psihanalistul englez John Bowlby, intemeietorul propriei teorii asupra atașamentului, a considerat de o mare importanță sensibilitatea în creșterea și educarea copiilor, subliniind în același

timp rolul atașamentului securizant, cadrul în care aceștia se pot dezvolta armonios, cu implicații în menținerea sănătății psihice și a stării de bine.

Treptat, între mine și elevii de la clasa s-a construit această punte de încredere. Așa, precum un pod are două capete și lucrul acesta îl face trainic, a fost important ca nici unii să nu distrugem capetele punții dintre noi. Încrederea și conexiunea au devenit încă două valori importante ale clasei noastre. Astfel, pe parcursul timpului am putut constata, că unora dintre elevii clasei noastre nu li s-a oferit încrederea necesară în mediul familial, cei răspunzători de creșterea și educarea lor fiind uneori prea protectori cu acești copii considerați vulnerabili. Dar conexiunea a făcut ca ei să fie tot mai prezenți în activitățile desfășurate. Provocarea a fost ca ei să primească asigurarea că sunt valorizați ca indivizi în parte, fiecare prin caracteristicile personalității lor și în același timp să formeze un colectiv unit. Se știe că în școlile speciale efortul este unul de echipă. Este greu de spus cine și-a pus amprenta mai mult și a cărei influență s-a simțit mai bine. Dar, la această clasă toți profesorii implicați au vorbit același limbaj al iubirii necondiționate și al dăruirii, valori care deja sunt pietre de temelie ale școlii noastre. Efortul colectiv se extinde de la coducerea școlii până la personalul auxiliar. Fiecare din ei are un rol și o parte în acest proces. Pe vremuri, colectivitățile mici, în care trăiau oamenii, aveau și menirea de reglare a comportamentelor, acționând ca niște familii lărgite. Pot spune despre colectivul “Școlii Speciale Pașcani” că este o astfel de familie. Așa că noi, împreună, am creat povestea și am scris-o pe zidurile clasei. Noi am pictat acolo un simbol al speranței, care aduce în suflet frumusețe și armonie, atunci când apare după ploaie! Acest simbol este curcubeul. “Cu iubire și speranță putem schimba lumea!”. Un mesaj al clasei noastre care ne-a calauzit pe mine și pe colega mea în a aduce armonia, deja specifică școlii speciale, în sala de clasă.

Ieșirea din școala online a fost ca un boom pentru unii dintre noi. Nimic nu a mai fost la fel. Sufletul elevilor striga “libertate!”, am scapat de ziduri! Cu toate că școala online a avut avantajele ei, copiii având parte de jocuri și activități deosebit de interesante și terapeutice, ea nu a putut înlocui nicicum interacțiunea fizică, comunicarea spontană și apartenența la un colectiv unit.

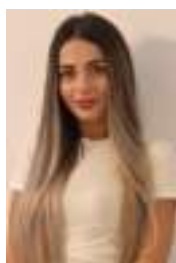
“Nu mai vrem să scriem, vrem să alergăm!”, era mesajul unora dintre ei. Vrem soare, vrem aer, vrem mingi! Și vrem să fim înțeleși! Și noi ca și profesori doream să fim înțeleși, noi aveam de recuperat rămănerile în urmă din cadrul disciplinelor și terapiilor specifice diferitelor arii de dezvoltare și porneam cu forțe proaspete. Dar ei aveau alte planuri! Astfel încât nu a fost deloc mai ușor pentru noi. A trebuit să ne reglăm metodele didactice, să le adaptăm din mers, să găsim soluții și să încercăm să-i înțelegem pe ei, ca personaje principale în povestea clasei. Am privit

lumea prin ochii lor. În sala de clasă le-am reclădit copilăria, în lumea lor de basm cu prinți și zâne. Clasa noastră s-a transformat într-o poveste, care are imprimată în ea o parte din universul acestor suflete deosebite. Prin colorit și forme sala lor de clasă spune în fiecare zi o poveste, povestea iubirii și a înțelegerii dincolo de aparențe. Și într-un final am reușit!

Zâna Toamna?! Ajunși în clasa a patra, iată, nu-și credeau ce vedeau! De unde a apărut? Da, era o zână pe pereții clasei, care îi invita la relaxare, joc, dar și la responsabilizare. Șase perechi de ochi mă priveau, de data asta cu stupoare. Nu pleci?! Chiar nu pleci și tu? Asta spunea privirea lor uimită. Chiar veți rămâne cu noi până terminăm școala? Nu plec! Și atunci s-au simțit acasă, mai acasă ca oriunde. Aici este locul nostru, povestea noastră, și cei care ne înconjoară cu iubire. Uf! Acum ne putem relaxa, am ajuns la liman! Am obținut bunăstarea, colectivul nostru s-a lărgit! Nu știm ce ne va rezerva viitorul, dar știm că la un moment dat Divinitatea și-a îndreptat privirea asupra noastră, asupra poveștii noastre și și-a pus amprenta încrederii și speranței pe fiecare dintre noi.

DE LA POVEȘTEA ONLINE LA POVEȘTEA ÎN SALA DE CLASĂ...

profesor Dumitrița Iuliana Iancu

Pentru mine, anul școlar 2020-2021 a fost anul de învățământ online. Deși veneam de pe băncile facultății și experiența practicării profesiei didactice lipsea, am dovedit o mare putere de creativitate și adaptabilitate la noile condiții.

Începutul atipic nu a fost tocmai ușor deoarece nu cunoșteam elevii, însă de la o oră la alta, prin intermediul unui ecran le descopeream nevoile, calitățile și talentele. Primele ore s-au desfășurat pe platforma *Edus*, apoi pe *Google Classroom*. Conectarea cu elevii a avut loc zilnic, după un orar stabilit, respectând rutina școlară. Elevii au fost prezenți și sprijiniți în permanență de către părinți, motiv pentru care succesul educației digitale în cadrul învățământului special este determinat de echilibrul dintre cele trei laturi: părinte-elev-profesor.

După un an în care tehnologia a ocupat un loc central, iar normalitatea a însemnat educație online, m-am reîntors la școală cu emoțiile unui nou început pentru că de data aceasta, anul școlar 2021-2022 este anul de învățământ cu prezență fizică în sala de clasă. Bucuria de a vedea elevii în bănci, de a oferi timp fiecărui elev în parte și de a le transmite o stare de bine, nu poate fi înlocuită

de școala online. Analizând cele două experiențe diferite pe care le-am trăit, consider că școala online nu este cea mai bună opțiune pentru elevii cu nevoi speciale deoarece interacțiunea cu profesorii și cu ceilalți colegi este esențială atât pentru socializare, cât și pentru reușita integrării în societate.

Totuși, să nu uităm că a transmite elevilor afecțiune printr-un ecran este mai greu, dar nu imposibil, însă o îmbrățișare adevărată face mult mai mult decât limbajul emoticoanelor.

POVESTEA NOASTRĂ

profesor Mihaela Georgiana Munteanu

Povestea aceasta a pornit de la „porecla” dată de către o doamnă dragă sufletului meu – doamna Mihaela, care mi-a spus „Fluturaș”. M-am gândit, care ar fi legătura între mine și un fluture... mi-am dat seama că avem multe în comun. Asemeni fluturilor, noi, cadrele didactice ne consumăm energia pentru a răspândi informațiile fiecărei „floricele” și în același timp ne încărcăm prin comportamentul „siropos” pe care-l primim la schimb.

Fluturașii își arată frumusețea doar când sunt observați, la fel ca noi, căci totul se petrece de obicei într-un cerc restrâns – clasa, acolo unde, fiecare „profită” de cadru și își etalează măiestria. Aripile reprezintă avântul în carieră al cadrelor didactice, pentru că toți își doresc să se perfecționeze, iar evoluția reprezintă metamorfoza prin care trece fiecare, până a ajunge la maturitatea profesională. Noi, asemeni fluturilor, existăm doar pentru o perioadă în viața floricelelor noastre, apoi fiecare copilaș se dezvoltă singur.

Fluturașii sunt sensibili precum sufletele noastre ... iar eu, vă îndemn să vă păstrați inima curată, pentru a putea vedea frumusețea din jurul vostru!

Mulțumesc copilașilor pentru nectar, iar continuarea este pentru voi...

Povestea asta-i despre voi,
Cei speciali, dar tot ca noi.

Deși, dacă ne gândim mai bine,

Nimeni nu-i perfect, doar plin de sine.

Copii, voi sunteți ca cerul pentru noi,

Pe care redăm culori.

Încercăm să vă desenăm,

În culori vii să vă pictăm,

Momente și întâmplări frumoase,

Care pentru voi sunt prețioase.

Din ele voi veți învăța

Ce-nseamnă cu adevărat viața.

De vine ploaia, nu-i problemă

E ca și cum ar fi radieră

Se șterge totul, dar chiar și așa

Noi de la capăt o vom lua.

Ne oferiți căldură de la soare

Adică de la Domnul alinare

Prin zâmbet și puritate,

Prin cuvinte sau prin fapte!

Voi ne-amintiți că e posibil,

Deși adesea nu-i așa vizibil

Să ne schimbăm, deși e greu,

Dar nu e imposibil, mai mereu.

Vă mulțumim că existați,

Și viața ne-o înfrumusețați

Căci învățăm neîncetat

Că cerul e nemăsurat

Și că - împreună putem creea,

Ce alții nici nu pot visa

POVEȘTI DE IERI...

profesor Verginica Mocanu

Lucrul cu copiii speciali este o provocare, dar poate fi o provocare frumoasă care să aducă satisfacții. Totdeauna, la clasă, am plecat cu premisa că se poate, că fiecare om poate învăța, că

curajoși.

Școala, pentru elevii speciali, nu este un factor de stres, este un loc de stimulare, cunoaștere, autocunoaștere, e un loc de dezvoltare. Asta mi-am dorit pentru elevii mei: să se dezvolte. Lucrul în clasă frontal, în echipă, în grupuri, participările la activitățile extracurriculare i-a făcut să-și însușească cunoștințe pe care, în alte contexte, nu și le-ar fi putut însuși. Elevii mei și-au însușit deprinderi și abilități necesare vieții de zi cu zi.

De asemeni, între acești elevi s-au legat relații care s-au păstrat ca semințe bune ale prieteniei, colegialității, spiritului de sacrificiu. Mă mândresc cu foștii mei elevi: Ojică Sebastian, Sofronea Daniel Ionuț, Drob Emilian, Zaharia Georgiana, Ciobanu Monica, Ojică Iuliana, Prodan Ioana, Bucătaru Gabriel, Buzdugan Daniel, Mocanu Alex, Ștefan Dan Ionuț.

Multumesc mamelor acestor copii pentru că au înțeles care este rolul lor și au acordat tot sprijinul în formarea copiilor în cei 5 ani.

Rezultatele nu ar fi putut să existe fără aportul doamnei profesor-educator Tanasă Anișoara, cu care am făcut echipă bună și al altor oameni buni și dragi de care ne-am sprijinit când a fost nevoie. Mulțumim!

Povești de azi...

Povestea de azi a început în septembrie 2020, când am întâlnit în curtea școlii 4 prichindei –4 **pitici speciali**, ce așteptau răbdători împreună cu mamele lor. Așa i-am cunoscut pe: Ionela, Delia, Damian și Vasilică, primii înscriși în clasa pregătitoare. Imediat li s-au alăturat

Mateo, Alin, Teodor, Marian, Raluca și Caludiu. Suntem o clasă bogată, cu 10 copii frumoși, deosebiți.

Primul aspect ce l-am urmărit a fost cunoașterea copiilor, observându-i, discutând cu mamele, studiind documnete. Speranțele mele și ale părinților sunt mari. Ne dorim să conducem copiii spre progres, spre reușită. Un mic gest, un mic răspuns la un stimul căpătat de la copii, pentru mine au fost și sunt reușite. Am descoperit treptat ce le face plăcere, am împărtășit totul cu colega mea, prof. Elena Timofte, ne-am exprimat opiniile în echipă în care un loc important îl ocupă mamele și, astfel, am trecut cu bine primul an școlar. E fascinant să vezi cum sunt atrași copiii de poveste, de cântec, de mișcare. E plăcut să le vezi bucuria transformată în zâmbete, să observi cum un copil, ce de obicei nu dă atenție decât unor lucruri ce țin de nevoile de bază, ține minte personaje din povești, versuri din cântece, litere. Continuăm și în acest an, în echipă nouă, cu forțe proaspete. Sunt zile frumoase, rodnice, dar și zile mai puțin rodnice. Mergem mai departe cu credință și speranță! ...

Finalul de clasa pregătitoare a fost mai mult decât FERICIT!

FINALUL UNUI DEMERS EDUCAȚIONAL. ÎNCEPUTUL UNEI NOI POVEȘTI...

profesor Alina Covăsneanu

„Nimeni nu e de neînlocuit, dar - uneori – este nevoie de mai multe persoane pentru a înlocui una singură.” (Claire Martin)

Nimeni nu e de neînlocuit, dar uneori este nevoie de mai multe persoane pentru a înlocui una singură, ceea ce înseamnă că nu toți suntem înzestrați cu aceleași daruri și abilități, ci acestea se diferențiază în funcție de puterea, capacitatea și dorința de a le înmulți, de a conlucra cu semenii noștri.

Mediul familial și/sau școlar poate fi într-o anumită măsură stimulator, provocator și un extraordinar amplificator prin contagiune... De asemenea, poate impulsiona energiile să se manifeste, încurajează inițiativele, dezvăluie dorința de acțiune, vitalizează, întrucât prezența altora stimulează, mobilizează, augmentează acțiunea de învățare și de implicare într-un demers educațional prestabilit. Deseori, conexiunile pe care le fac copiii atunci când se urmărește

dezvoltarea și exersarea anumitor procese psihice, uimesc mintea unui adult. Tocmai acest fapt conferă fascinație, originalitate, unicitate și rafinament procesului instructiv - educativ.

Într-un astfel de «liant psiho-aptitudinal» al relațiilor interumane, elevii trebuie să învețe că ceea ce este cel mai valoros nu este ceea ce au ei, ci... pe cine au în viețile lor ca mentor, ca îndrumător care le călăuzește fiecare pas mic, dar sigur.

Totuși, ei sunt speciali prin ceea ce se remarcă, prin ceea ce fac. Lucrând cu copiii, treptat pătrundem în «lumea» lor, iar prin joc putem descoperi anumite elemente distinctive, fascinante, care atrag deopotrivă ambii parteneri implicați. Se pot făuri așadar, veritabile modele comportamentale și sădi valori în sufletele copiilor.

Astfel, făcând o călătorie în lumea poveștilor, am poposit în cele din urmă într-un sat, la casa unui țăran cu o familie frumoasă. Acesta avea o soție harnică și patru băieți minunați. Omul era foarte mândru de fiii lui, căci erau ascultători și buni, dar foarte diferiți unul de celălalt. Timpul trecea, copiii creșteau, iar tatăl tare mult ar fi vrut să știe ce fel de oameni vor deveni atunci când vor fi mari...El s-a hotărât să-i încerce pe cei patru fii ai săi. I-a chemat dimineața la el și i-a dat fiecăruia câte o piersică. A plecat apoi la câmp, lăsându-i să-și vadă de treburi și să-și împartă ziua cum cred ei de cuviință. Seara, când s-a întors, i-a chemat pe toți patru și i-a întrebat pe rând ce au făcut cu piersica primită.

Cel mai mare răspunse:

-Am mâncat-o! A fost tare bună și-ți mulțumesc! Apoi, ce m-am gândit?! Am luat apoi, sâmburele, l-am sădit în grădina din spatele casei, între cei doi meri și am udat bine locul.

Nădăjduiesc să crească în câțiva ani un pom mare, care să facă fructe la fel de bune ca piersica pe care am mâncat-o azi! Și nici nu va mai fi nevoie să cumpărăm de la târg.

-Bine ai făcut, băiatul tatii, sigur tu o să ajungi un bun gospodar, spuse omul cu drag și mulțumire.

-Dar tu, îi zise celui de-al doilea, ce-ai făcut cu piersica ta?

- Am mâncat-o. A fost atât de bună, parfumată și dulce...

- Și apoi?

- Păi, am aruncat sâmburele și m-am dus la mama să-i mai cer câteva, pentru că nu m-am săturat, erau așa de bune, mai spuse el lacom, înghițind în sec.

- Fiule, zise atunci tatăl cu întristare în glas, ai grijă să nu ajungi un om lacom, căci "lacomul mai mult pierde și leneșul mai mult aleargă". În viață, toate sunt bune doar cu măsură!

Al treilea fiu răspunse că nu știa ce gust avea piersica primită de la tatăl său și explică:

- Am vândut-o! Când am ieșit în drum, la joacă, m-am întâlnit cu prietenii mei. Unul dintre ei este foarte pofticios. I-am arătat cât de frumoasă-i piersica și i-am vândut-o. Am luat optzeci de bani pe ea, mai spuse el mândru, scoțând din buzunarul pantalonilor bănușii. Uite-i!

- Fiule, tu sigur o să ajungi mare negustor, dar ai grijă că nu toate sunt de vânzare în viață, mai ales ceea ce ai primit de la părinți...

În sfârșit, țăranul l-a întrebat și pe ultimul băiat, cel mai mic dintre toți, ce a făcut cu piersica lui.

- Ia spune, ție ți-a plăcut piersica, a fost bună?

- Nici eu nu știu, tată!

- Cum, și tu ai vândut-o? întrebă el mirat.

- Nu, tată. Eu m-am dus în vizită la prietenul meu cel mai bun, care este bolnav și i-am dat-o lui. S-a bucurat tare mult pentru ea și mi-a mulțumit din suflet. Chipul tatălui se luminează și, privindu-și cu mult drag copilașul, i-a spus cu lacrimi în ochi:

- Dragul meu, nu știu ce te vei face tu în viață, dar știu că, indiferent ce drum vei urma, vei fi un om cu suflet mare, un bun creștin și prieten adevărat și asta e tot ce contează!!!

„Pilda celor patru piersici” este o poveste cu multiple conotații, care poate fi transpusă și în demersul instructiv-educativ, îndeosebi în descoperirea darurilor elevilor și se referă la bucuria de a fi roditor, de a dezvolta sau de a cultiva talentul ori diferitele calități și de a le pune în slujba semenilor, spre binele comunității.

Altfel spus, în viața oamenilor darurile sunt împărțite și diversificate, lăsându-le libertatea de a le administra liber, în funcție de hărnicia, priceperea și dărnicia lor(...). De exemplu, nu toți oamenii au aceeași înclinație pentru aceeași meserie. Dacă toți ar avea înclinația de a fi brutari/vânzători și nu ar mai exista oameni cu înclinația de a fi doctori, atunci înseamnă că nu s-ar mai putea ajuta oamenii unii pe alții în mod complementar sau dacă toți ar fi profesori, ori dacă toți ar fi agricultori, atunci nu ar mai fi specialiști în alte domenii.

Așadar, complementaritatea darurilor este o bază solidă pentru organizarea cooperării și a solidarității între persoane, dar și pentru a fi apreciată bogăția talentelor deosebite, care înzestreză natura umană. Când un profesor talentat cultivă talentul său cu multă osteneală ori cu multă dăruire de sine și îi formează pe copii sau pe tineri într-o anumită disciplină de studiu sau profesie, iar ei devin la rândul lor oameni pricepuți, profesioniști, specialiști, experți, atunci el se bucură de roadele muncii sale, de înmulțirea talanților. < Profesorul bun, care înmulțește talentul, nu moare

când este pus în mormânt, ci când moare ultimul său ucenic >, spunea marele profesor Teodor M. Popescu.

Deci, darurile cu care sunt înzestrați oamenii se înmulțesc prin dăruirea de sine față de semenii lor. Altfel spus, o persoană își înmulțește talanții numai când oferă darul priceperii sale pentru semenii săi, pentru oamenii din jurul său. De pildă, talentul și vocația de a fi mamă sau de a fi tată se arată prin dăruirea jertfelnică de sine a părinților în creșterea copiilor, nu doar în creșterea biologică, ci și în creșterea lor spirituală și culturală, în educația dată lor.

Indiferent dacă talanții sunt de ordin spiritual sau material, importantă este înmulțirea lor-oamenii cu care împărțim hărnicia, priceperea și dărnicia. Și așa descoperim că înclinațiile, talentele, calitățile sau predispozițiile oamenilor sunt diferite, astfel încât, dacă fiecare înmulțește calitățile și/sau darurile primite, ajunge să se bucure de faptul că produce bucurie altora prin lucrarea sa.

Suntem fiecare ceea ce suntem și suntem datori să ne străduim să-I mulțumim lui DUMNEZEU, jertfind un mic dar Celui care ne dă toate darurile - pentru sănătate, pentru înțelepciune, pentru putere și mai ales pentru darul de a discerne cu dreptate, respectiv pentru capacitatea de a deosebi binele de rău, prin simplul fapt că două persoane pot să privească la același lucru și totuși să-l vadă diferit...

GÂNDURI LA FINALUL PRIMEI MELE PROMOTII DE ELEV!

profesor Mariana Mihaela Roșca

Citeam undeva că viața e ceea ce ni se întâmplă în timp ce ne facem planuri.

Se spune că cei mai frumoși ani din viața unui dascăl sunt cei petrecuți la catedră. Și, dacă tot sunt numiți „cei mai frumoși ani”, voi începe prin a confirma această afirmație și prin a spune că, pentru mine, acești ani au adus amintiri frumoase, prețioase și de neuitat.

Nu știu dacă pentru activitatea de dascăl e potrivit să dăm sfaturi. Dacă meseria de dascăl ar fi mai mult o știință decât artă, atunci ar fi mai simplu, dar această meserie are multe aspecte de artă, nu doar de știință, de aceea nu prea există rețete sau algoritmi de succes.

Pentru mine începutul carierei de dascăl a fost unul optimist, am avut șansa de a reuși împreună cu elevii tot ceea ce mi-am propus, țin minte și astăzi când am preluat clasa a II-a, în primele săptămâni ne-a fost greu să ne integrăm și să ne acomodăm împreună, dar cu timpul am reușit devenind astfel cei mai buni prieteni și oamenii de astăzi.

Anii au trecut foarte repede și m-au pus în fața faptului împlinit, în fața momentului când călătoria cu prima mea generație de elevi s-a terminat, când drumurile noastre s-au despărțit.

Revenind la amintirile petrecute cu foștii mei elevi, nu pot să spun decât că îmi aduc aminte cu mândrie și drag de tot ceea ce am realizat, de clipele frumoase, de activitățile desfășurate, de acele emoții de neuitat pe care le trăiam zi de zi împreună. Am crezut că acești ani vor dura o eternitate, dar au trecut într-o clipire.

Ultimii ani au schimbat niște copii în oameni mari, am trecut împreună prin multe obstacole care ne-au făcut mai puternici, a fost o perioadă destul de dificilă pentru noi toți.

Era martie, 10 martie, când am aflat vestea șocantă: toate școlile din România urmau să fie închise în perioada 11-22 martie, din cauza virusului care ne-a schimbat complet viețile. La început am luat-o ușor ca pe o glumă, nu știam ce va urma, nu știam la ce să ne așteptăm, urma să intrăm în carantină, ore online, fără socializare, fără prezență fizică la activități, dar cu speranța că ne vom întoarce cu toții curând la școală, vom fi împreună, vom simți emoția ultimului an de școală. Din păcate, nu a fost așa. Chiar înainte de începerea clasei a X-a, ne-am întâlnit cu toții la școală ca urmare a veștii care urma să se concretizeze, că vom intra iar în carantină, deci exista probabilitatea să nu ne mai vedem pentru o perioadă nedeterminată, ceea ce s-a și întâmplat.

Eram cu toții foarte triști, însă trăiam cu speranța să terminăm clasa/ultimul an de școală în mod normal, cu festivitate de absolvire, cu petrecere, cu toate evenimentele de care au avut parte toate generațiile anterioare. Timpul a trecut extrem de repede și ne-am trezit în prag de absolvire, nu a fost așa cum ne-am fi dorit, dar cu toate acestea am reușit împreună să organizăm o frumoasă festivitate de premiere și Ceremonia de Absolvire a Promoției 2021.

Nu voi uita niciodată acești ani frumoși!

FOȘTII MEI ELEVI ÎSCUȘIȚI

profesor Verginica Mocanu

De-a lungul activității mele didactice am considerat o prioritate să-i învăț pe elevi să-și folosească mâinile, să meștească și să realizeze lucruri frumoase și utile. Și în anii trecuți școlari ora de opțional, fie că s-a numit *Activități gospodărești*, *Artă și îndemânare* sau *Artă și meșteșug* a fost aleasă din aria curriculară *Tehnologii*, tocmai pentru a lucra și a-i iniția pe elevi în activități ce țin de manualitate. Am început cu mânuirea acului, coaserea cu punct traditional-*cruciulița*, pentru valorificarea de motive populare românești. Le-am explicat elevilor că, în an CENTENAR, realizăm o expoziție cu lucrări prin care să arătăm ce este specific poporului nostru. De asemenea, le-am explicat că, de-a lungul timpului, poporul nostru s-a ocupat cu meșteșugurile, iar coaserea obiectelor de îmbrăcăminte și înfrumusețarea lor a adus la crearea portului nostru popular.

Pentru noi alegerea acestei activități a fost facilă pentru că presupunea un minim de materiale și nivelul de accesibilitate pentru elev nu era prea ridicat. Dacă la început orice pas trebuia sprijinit-băgarea aței în ac, realizarea nodului, explicarea punctului și demonstrarea de nenumărate ori (mai ales pentru unii dintre elevi), apoi 7 elevi au fost inițiați și au realizat lucrări pe diferite suporturi-carton și etamină. Unii au lucrat foarte mult, alții mai puțin, dar dorința și plăcerea era mare. Mi-au spus: „Doamna, noi cu asta ne relaxăm! Mai dați-ne!“ Acesta a fost începutul. Pentru a le insufla și mai mult dragostea pentru frumos, pentru a-i motiva și a le arăta că ceea ce fac place și altor persoane, copiii au fost înscriși la festivaluri și concursuri, de unde s-au întors cu premii. De asemenea, lucrările lor au fost valorificate în diferite proiecte ale școlii, copiii dăruind multe din lucrărilor lor partenerilor școlii noastre.

Sunt mândră cu ceea ce am realizat împreună cu acești elevi și sper să descoperim alte îndeletniciri care să le facă plăcere și să-i motiveze pe noii mei elevi, dar un lucru este cert: terapia prin artă este mai mult decât necesară, creează plăcere, aduce liniște, încredere, stimă de sine ridicată, bucurie.

„Eu cred că toți avem, mai mult sau mai puțin activ, un fel de „terapeut” în noi. (Carmen Maria Mecu, „Terapeutul” din noi. Neaspirant la Nobel)

Cu toții putem găsi calea spre liniște, pace interioară, dar și spre satisfacția muncii noastre. Importante sunt voința, începutul și perseverența.

Un nou an școlar, un nou proiect european aprobat.

Spune Da educației digitale, Nu abandonului școlar!

profesor Andrei Ionuț Barbir

În actualul context al pandemiei când elevii au beneficiat de învățământ on-line și ținând cont de particularitățile psihoindividuale ale acestora, de nivelul scăzut al competențelor digitale ale părinților am înregistrat o scăzută implicare în procesul educativ și terapeutic desfășurat în mediu on-line. Acest context nou creat poate genera o creștere a ratei de abandon școlar. În același timp am constatat dificultăți reale ale cadrelor didactice de diferite specialități în a-și adapta demersul educațional și terapeutic la școala on-line, datorita lipsei resurselor educaționale, a dificultății folosirii lor și a slabei adaptări la posibilitățile elevilor cu nevoi speciale. Pentru a veni în întâmpinarea elevilor școlii care beneficiază de servicii educaționale online, în momentul actual, cât și pentru cei care datorită unor situații obiective nu vor putea participa fizic la cursuri și cei școlarizați la domiciliu, școala dorește să dezvolte capacitatea profesorilor de a desfășura activități atractive înglobând resurse educaționale digitale. Dezvoltarea unei educații digitale la nivelul școlii și creșterea competențelor digitale ale profesorilor vor determina ca actul educativ și terapeutic să devină mai atractiv și performant, conducând astfel la scăderea ratei de părăsire timpurie a școlii. Astfel, am considerat oportună scrierea unui proiect care să vină în sprijinul elevilor și a cadrelor didactice care se confruntă cu dificultățile educației online. Școala noastră este pentru al doilea an consecutiv beneficiara unui proiect european Erasmus+, de data aceasta un proiect de formare profesională cu titlul proiectului: Spune DA educației digitale, NU abandonului școlar!, nr. proiect: 2021-1-RO01-KA122-SCH-000035796 care se va desfășura pe o perioadă de 18 luni, începând cu 2 decembrie 2021, proiect care va avea un buget total de 46960 euro și cu formatori din Spania, Finlanda, Croația și Italia.

În cadrul acestui proiect un număr de 24 de specialiști ai școlii vor participa la activități de formare profesională în prevenirea abandonului școlar, își vor dezvolta competențele digitale folosind diverse instrumente, software și programe atractive, vor învăța să proiecteze și să dezvolte proiecte concrete de predare folosind conținuturi multimedia. Astfel, vor fi susținute noile direcții de dezvoltare a școlii prin integrarea în serviciile oferite a practicilor europene. Pe de altă parte, experiența acumulată în activitățile proiectului va duce la crearea unei viziuni europene și lărgirea orizonturilor comunității școlare prin dezvoltarea de practici și programe necesare în recuperarea copiilor cu dizabilități.

Mobilitățile din cadrul proiectului vor avea loc în perioada 2022-2023 și va cuprinde 4 cursuri de formare în străinătate.

Primul curs este oferit de „Eurmentor” se va susține în Spania, Barcelona în aprilie 2022. Cursul „Digital teachers” cuprinde o serie de activități practice din domeniul TIC din care vom învăța noi instrumente, programe și aplicații care să ne permită realizarea de activități online atractive și accesibile tuturor participanților la actul educațional.

Următorul curs este oferit de „Hanne Koveshnikov Helsinki Training Center” din Finlanda, Helsinki în noiembrie 2022. Cursul „Early School Leaving” își propune să ofere o oportunitate pentru discuții și idei de prevenire și strategii pentru a face față fenomenului de abandon școlar la nivel de clasă. Oferă o prezentare a sistemului de educației finlandez, strategii de identificare, gestionare a elevilor aflați în situații de risc, strategii de comunicare pentru evitarea conflictelor, precum și utilizarea eficientă TIC, stimulând interesul elevilor pentru învățare prin aplicațiile de studiu, platforme eLearning site-uri web și jocuri.

Al treilea curs este oferit de organizația „Enjoy Italy” și se va susține în Portugalia, Lisabona în martie 2023. Cursul „Interactive ICT-based, web and digital tools for an effective blended, flipped and cooperative learning” este unul practic ce are drept scop însușirea de noi competențe digitale, crearea de povestiri digitale și conținut didactic multimedia, crearea unei lecții digitale mixte, căutarea și selectarea eficientă a informației prin intermediul platformelor și resurselor de învățare online.

Ultimul curs este oferit de „Center for social development, research and innovation- INOVA” din Croatia, Vukovar în ianuarie 2023. Cursul „Play & Learn- digital education for 21st century” este un curs inovativ ce oferă o altă perspectivă asupra educației digitale prin introducerea unor instrumente noi în activitate, precum: realizarea de cărți, benzi desenate, cărți ilustrate și postere, instrumente TIC pentru managementul clasei, instrumente online gratuite jocurilor digitale care vizează creșterea motivației elevilor.

La finalizarea proiectului ne dorim ca toate cadrele didactice din școala noastră și din instituțiile partenere în acest proiect să dobândească mai multă experiență în ceea ce privește prevenirea abandonului școlar și dezvoltarea competențelor digitale folosind diverse instrumente, software și programe atractive și să reușească adaptarea acestora la specificul copiilor cu tulburări din spectrul autist, crescând astfel calitatea serviciilor oferite acestor copii.

ALBASTRU PENTRU SOLIDARITATE- ediția a VIII-a

Uniți prin solidaritate, empatie și prietenie

profesor Alina Mihaela Tataru

profesor Verginica Mocanu

2 aprilie - Ziua Internațională de Conștientizare a Autismului este o zi specială. Este ziua în care culoarea albastră capătă conotații deosebite pentru Specialii de Pașcani: este asociată cu baloane albastre, cu flori albastre de „nu mă uita”, cu flash-mob, cu funda umană, cu marșul solidarității și cu „zâmbilicii albaștri”.

Proiectul „Albastru pentru solidaritate” a plecat de la importanța prezentării în comunitatea locală de către specialiștii care lucrează cu elevi cu tulburări de spectrul autist a principalelor caracteristici ale tulburării, precum și a aspectelor educative, medicale, psihopedagogice și terapeutice, ce țin de această problemă. Liviu Predescu, autorul cărții „**Cu autismul la psiholog**” spune: „*Cei afectați de autism au nevoie să-i cunoaștem, să-i înțelegem, să-i integrăm și să le respectăm drepturile, dar și să le arătăm de*

ce merită să iasă din lumea lor și să o cunoască la rândul lor pe a noastră.” Constatăm că această necesitate a fost evidențiată nu numai de noi, ci și de alte persoane ce au ceva de spus în domeniu..

Totodată, incidența tulburărilor de spectrul autist în rândul elevilor care sunt înscriși în școala noastră este din ce în ce mai mare, iar nevoile acestor copii, precum și ale familiilor acestora, nu sunt înțelese pe deplin de către comunitate. Tocmai de aceea, prin proiectul educativ **„Albastru pentru solidaritate”** ne-am propus creșterea gradului de conștientizare, atât în rândul specialiștilor din domeniu, al factorilor de decizie, al părinților, cât și al publicului. Tot Liviu Predescu afirma: *„Este, prin urmare, rândul nostru să le arătăm cât de multe lucruri minunate putem face împreună prin comunicare, prin relaționare și prin rezonanță afectivă. Integrarea autistului în lumea nonautistă este însă un proces de lungă durată, gândit și care trebuie să urmărească realizarea unor obiective. (Cu autismul la psiholog, de Liviu Predescu).*

Cum este copilul cu autism?... A-autentic, U-unic, T-tainic, I-inocent, S-sensibil, M-misterios. Toate aceste calități cred că au fost descoperite de mulți dintre cei ce au încercat să-i cunoască, care au participat alături de noi în proiect de-a lungul anilor și care au dat dovadă de solidaritate, empatie și prietenie față de acești minunați copii.

Ajuns la a VIII-a ediție, acest proiect a crescut an de an, activitățile diversificându-se și adaptându-se nevoilor comunității, având impact în comunitatea locală, județeană și chiar, în plan național. Un eveniment memorabil a fost **Marșul solidarității**, ce reunea an de an toate școlile din municipiul Pașcani, din suburbii, din altelocalități din județul Iași, cât și din alte 10 județe de la nivel național.

La ediția din anul 2020 partener principal al proiectului a fost **Inspectoratul Școlar Județean Iași**, care ne-a sprijinit în campania de conștientizare și sensibilizare a comunității în problematica copiilor cu TSA.

Activitățile derulate au fost:

1. **„Lumea văzută prin ochii copilului cu autism”** (expoziții școlare și/sau în mediul online care au valorificat și valorizat creațiile artistice ale elevilor cu autism)

Expoziție realizată la Școala Gimnazială Specială Pașcani

2. **Puzzle „Suntem unici la fel ca tine”** (lucrare colectivă, realizată de elevii Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani)

3. **Funda umană (realizată în instituțiile școlare partenere, de către elevi, cadre didactice și părinți, purtând în mână câte un balon albastru sau desfășurând o pânză albastră)**

4. **Solidari online (realizarea de către fiecare instituție parteneră a unui banner cu mesaje de solidaritate și afișarea bannerului într-un loc vizibil în comunitate.**

Florile, simbol al primăverii, au fost învăluite în culori de albastru și însoțite de mesaje de încurajare de către elevii de la Școala Gimnazială Humosu

Copacul prieteniei realizat de elevii Școlii Gimnaziale Sirețel, structra Humosu, coordonați de prof. învă. primar, Ungureanu Cristina Diana. ❤️👤

Elevii de la Școala Gimnazială „Alexandru Vlahuță” Iași sunt alături de copiii cu autism, prin mesaje frumoase, dar mai ales, prin comportamentele pro-incluziune din sala de clasă.

Banner realizat de elevii de la Școala Gimnazială nr.1 Sârbi, județul Bihor

Parteneri în proiect au fost:

la nivel local:

1. Colegiul Național "Mihail Sadoveanu" Pașcani
2. Colegiul Tehnic de Căi Ferate "Unirea" Pașcani
3. Liceul Tehnologic Economic "Nicolae Iorga" Pașcani
4. Școala Gimnazială Lunca Pașcani
5. Grădinița cu program normal nr. 6 Pașcani
6. Grădinița cu program normal nr. 1 Pașcani
7. Liceul Tehnologic "Mihai Busuioc" Pașcani
8. Centrul de Servicii Sociale "Sf. Nicolae" Pașcani
9. Casa de Cultură "Mihail Sadoveanu" Pașcani
10. Club Impact Special <https://www.youtube.com/watch?v=Cg6L1UByY>

la nivel județean:

1. Școala Profesională Specială "Trinitas" Tg.Frumos
2. Liceul Special "Moldova" din Tg. Frumos

3. Școala Profesională Tătăruși
4. Școala Gimnazială Todirești
5. Școala Gimnazială Moțca, structura Boureni
6. Grădinița cu program normal Pietrosu
7. Grădinița cu program normal Cozmești
8. Școala Gimnazială "George Călinescu" Iași
9. Școala Gimnazială "Alexandru Vlahuță" Iași
10. Școala Gimnazială Sirețel, structura Humosu
11. Școala Profesională Holboca
12. Școala Gimnazială Ruginoasa
13. Colegiul Național "Emil Racoviță" Iași
14. Școala Gimnazială Specială "Constantin Păinescu" Iași

la nivel național:

1. Școala Gimnazială nr. 1, Sârbi, Bihor
2. Școala Gimnazială Nr. 1, Perieni, Jud. Vaslui
3. Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr.2 Comănești

la nivel internațional, prin intermediul platformei

eTwinning(<https://twinspace.etwinning.net/111984/home>):

1. Zespól Szkół Nr 16 in Białystok, Polonia
2. Selcuklu Ozel Egitim Meslek Okulu, Turcia
3. MENEKŞEÖZEL EĞİTİM ANAOKULU, Turcia
4. Rebi Karatekin Ortaokulu, Turcia

Bucurie și emoție în „Cutia cu surprize”

profesor Alina Mihaela Tataru

profesor Adriana Gîrbu

În cadrul „Zilelor învățământului special și special integrat ieșean”, ediția a IX a, s-a derulat proiectul **„Cutia cu surprize”** având beneficiari elevii din școlile speciale din județul Iași. Proiectul organizat de Inspectoratul Școlar Județean Iași, sub directa coordonare a doamnei inspector pentru învățământ special și special integrat, profesor Gabriela Raus, a adus multe emoții pozitive în rândul elevilor beneficiari de la Școala Gimnazială Specială Pașcani.

„Dacă vrei să faci o bucurie unui copil cu nevoi speciale pune în cutia ta un gând frumos, o jucărie, rechizite, dulciuri, mici atenții care îi pot face viața mai frumoasă!”

În perioada 25 mai - 4 iunie 2021 **s-a derulat această campanie în care s-au mobilizat mulți profesori, părinți, preșcolari și elevi voluntari** de la Colegiul Tehnic de Căi Ferate „Unirea” Pașcani, Școala Gimnazială „Iordache Cantacuzino” Pașcani, Liceul Tehnologic „Mihai Busuioc” Pașcani, Grădinița cu program normal nr.1 Pașcani, Grădinița cu program normal nr. 6 Pașcani, Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri” din Iași, Grădinița cu program normal Pietrosu, comuna Tătărusi, Școala Gimnazială Vânători; Structura Hârtoape, Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 2 Comănești, județul Bacău. Aceștia au răspuns inițiativei lansate de Inspectoratul Școlar Județean Iași și au oferit copiilor din școala noastră multe gânduri frumoase alături de jucării, fructe, dulciuri, rechizite și haine.

Considerăm că prin acest proiect se realizează o punte de comunicare, empatie și generozitate între elevii beneficiari cu CES și elevii voluntari din școlile de masă. Aceste acțiuni au avut drept scop promovarea educației incluzive, drepturile persoanelor cu nevoi speciale prin dezvoltarea atitudinilor de toleranță și acceptare.

Mulțumim tuturor celor implicați pentru generozitate și bunăvoință!

Spiridușii speciali- Parteneriat educațional cu Colegiul Național Iași

profesor Alina Mihaela Tătaru

profesor Daniel Bliorț

Luna decembrie este cea mai frumoasă lună din an pentru că celebrăm cea mai frumoasă, sfântă și magică sărbătoare: Crăciunul. Adevăratul spirit al acestei sărbători creștine înseamnă să prețuiești pacea și bunăvoința, să oferi, din plin, compasiune, să dăruiești fără a aștepta recunoștință.

Colegiul Național Iași se înscrie în atmosfera lunii decembrie, inițiind proiectul de „Spiridușii speciali”, prin organizarea unei campanii de strângere de fonduri și oferirea de cadouri copiilor cu cerințe educative speciale din școala noastră.

Astfel generozitatea, iubirea față de semenii, toleranța, acceptarea și prietenia au prins contur în perioada 7-23 decembrie 2020 când s-a desfășurat proiectul de parteneriat interinstituțional „Spiridușii speciali”, derulat între Colegiul Național Iași și Școala Gimnazială Specială Pașcani.

În cadrul acestui proiect elevii din clasele a VI-a D, a VII-a E, a VIII-a A, C și a IX-a A de la Colegiul Național Iași, susținuți de părinți și îndrumați de profesorii diriginți: Apetrei Dorina, Bliorț Antonina, Belcescu Ana-Maria, Rusu Cătălina Mihaela, Rotaru Jean, Țurcănașu Mihaela Georgeta s-au transformat în spiridușii lui Moș Crăciun, pregătind cu multă implicare sufletească cadouri pentru toți elevii cu cerințe educaționale speciale de la școala parteneră.

La rândul lor, specialiile de Pașcani s-au pregătit din timp și au confecționat cadouri constând în produse ale activității lor, pe care le-au transmis colegilor lor de la Iași, prin intermediul tehnologiei, sub forma unui colaj virtual de felicitări, pentru a da expresie frumoaselor obiceiuri și tradiții cu ocazia sărbătorilor de iarnă și pentru a le mulțumi pentru darurile primite.

Este de apreciat mobilizarea extraordinară a elevilor de la Colegiul Național Iași care au reușit să aducă, prin inițiativa lor, bucurie în ochii copiilor din școala noastră..

Coordonatorii proiectului:

Colegiul Național Iași: Director, profesor doctor Calistru Elena, consilier educativ, profesor Rusu Cătălina Mihaela

Școala Gimnazială Specială Pașcani: director, profesor Condrea Cătălin Constantin, profesor educator Bliorț Daniel, consilier educativ, profesor de psihopedagogie specială Tataru Alina Mihaela

A FOST ODATĂ O PUNGUȚĂ CU DOUĂ CĂRȚI

profesor Alina Mihaela Tătaru

profesor Verginica Mocanu

În anul școlar 2020-2021 **Specialii de Pașcani** au fost beneficiarii proiectului „Punguța cu două cărți”, implementat la nivel național de Asociația OvidiuRo și Kaufland România, proiect care încurajează lectura și stimularea cognitivă încă de la vârste fragede. Acest proiect s-a desfășurat în 2 etape: decembrie și martie.

Astfel, în luna decembrie 2020, în preajma sărbătorii Sfântului Nicolae, toți elevii școlii noastre au primit pentru acasă o punguță cu două cărți ilustrate și o surpriză, o jucărie senzorială. Cei mai mari au primit cartea Cartea „*Ursule brun, ursule brun, tu ce vezi?*” de Bill Martin Jr. și Eric Carle, o carte pe care am considerat-o foarte potrivită să o citim elevilor noștri. Este o carte interesantă și atractivă pentru că, prin repetarea întrebării din titlul cărții și prin răspunsul dat de personaje, care văd mereu alt personaj de o altă culoare de pe pagina următoare, se leagă lumea necuvântătoarelor de lumea noastră, a oamenilor. Această carte ajută elevii să-și fixeze culorile și cunoștințe de cunoașterea mediului, dar și să fie sociabili, empatici și să realizeze că și ei sunt ca acei copii din carte. Elevii mai mici din ciclul primar, atât în decembrie, cât și în martie, au primit cărți cartonate, utile pentru formarea structurilor perceptiv-motrice, a schemei corporale și a orientării spațiale. Aceste aspecte ale dezvoltării psihomotrice a copiilor noi le avem în vedere pe parcursul întregii perioade școlare și apreciem în mod deosebit efortul Asociației OvidiuRO de a face educația mai accesibilă tuturor copiilor din România. Misiunea asociației pornește de la premisa: „*Creierul copilului are nevoie de stimulare pentru a se dezvolta, iar succesul în școală este în mare măsură dependent de experiențele din primii ani de viață*”. Totodată, profesorii voluntari care au participat la sesiunile de formare centrate pe

Punguța cu 2 cărți

literație, susținute de formatorii OvidiuRo au fost ambasadorii lecturii, organizând sesiuni de lectură pentru copii chiar la domiciliile acestora, școala fiind în momentul acela în scenariul online.

Aceste cărți ne ajută să facem orele mai atractive, interdisciplinare. La copilul special învățarea cititului se poate sau nu se poate realiza. De aceea, atragerea către carte se face prin imagini, prin activități transdisciplinare, prin desene de personaje, scene din povești, modelaj, prin interpretarea unor roluri. Și la aceste activități sprijinul din partea profesorului sau al facilitatorului este important.

Citește-mi 100 de povești!

profesor Alina Mihaela Tataru

profesor Elena Timofte

În anul școlar 2020/2021 școala noastră a participat în cadrul programului național „Citește-mi 100 de povești!”, derulat de Asociația OvidiuRo, în parteneriat cu Ministerul Educației și Cercetării și cu Ministerul Culturii, sub egida proiectului „România Educată”, derulat de Administrația Prezidențială.

Programul „Citește-mi 100 de povești!” și-a propus să stimuleze lectura în rândul copiilor, atât în școală, cât și în familie. Copiii au avut oportunitatea de a participa la ateliere de lectură susținute de cadre didactice, de părinți, de elevi de la clase mai mari, de a-și dezvolta atenția, vocabularul, imaginația și mai ales motivația pentru învățare. Programul a contribuit așadar, în mod direct, la dezvoltarea literației și a unor obiceiuri de lectură care favorizează procesul de învățare și de alfabetizare funcțională.

Programul s-a derulat după un plan anual de lectură dedicat celor 128 de elevi cu cerințe educaționale speciale din școala noastră. Acest plan a cuprins o serie de activități precum: sesiuni zilnice sau săptămânale de lectură oferite de adulți din rândul cadrelor didactice sau a personalului didactic auxiliar, insule de lectură, evenimente de lectură și cultură, precum Ziua Internațională a cititului împreună, Ziua Internațională a Cărților, laboratoare

de resurse în care cadrele didactice au creat povești tipărite și în format digital, precum și alte activități conexe sesiunilor de lectură, precum modelaj sau creații artistico-plastice.

Asociația OvidiuRo a oferit cadrelor didactice sesiuni de formare centrate pe literație, punând accent pe modalitatea de a le citi copiilor, de a le capta atenția și de a le stimula curiozitatea.

Colaborarea dintre școala noastră și Asociația OvidiuRo a debutat în anul școlar 2018/2019 cu proiectul „Fiecare copil merită o poveste” și a continuat în acest an școlar cu două proiecte: „Punguța cu două cărți” și „Citește-mi 100 de povești!”

În școala noastră acest program s-a implementat cu pași mărunți dar a avut un impact puternic și de durată. După primul an, vedem în fiecare clasă un loc special dedicat cărților, copiii

sunt mereu în contact cu cartea, aceasta reprezentând momentul de relaxare, o întâlnire cu personajul sau scena preferată. Multe cărți se numără printre cele preferate, dar cele mai speciale sunt ”Ursule brun, tu ce vezi ?” de Eric Carle, ”Omida mâncăcioasă” de Eric Carle și nu în ultimul rând ”Un mieluț la cină” de Steve Smallman. Aceste cărți au fost

mereu cerute, răsfoite și iubite, și s-au remarcat ca fiind un real ajutor în activitățile integrate de la clasă. Fiecare cadru didactic, fiecare părinte și fiecare persoană care a citit copiilor noștri a dat exemplu de bună practică care s-a perpetuat și în anul următor. Dacă înainte s-a depus un efort de a atrage copilul spre lectură, acum putem observa cum vin elevii noștri cu cartea în mână să le citim, sau să ne povestească fiecare după modul și puterea sa de exprimare. Partenerii noștri în promovarea lecturii au fost părinții care au extins lectura și în familie, cartea câștigând propriul ei loc în sânul fiecărui cămin. Cartea este un instrument atât de subtil de transformare încât te prinde în magia ei fără să ne dăm seama, dacă la început citeam copiilor din clasă, pe parcurs am ajuns să citim copilului din noi, savurând fiecare povestioară. Gustul pentru lectură nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă a factorilor educaționali (familia și școala), o muncă caracterizată prin răbdare, perseverență, continuitate, voință. În școala noastră lectura este folosită și ca tehnică de relaxare, deoarece se știe că prin citit mintea devine mult mai relaxată, lumea reală lasă loc fanteziei, copilul evadând într-un loc care îi creează plăcere, un loc care îl calmează.

După această experiență pot spune că s-au creat legături între copii și profesori, copii și părinți, cartea fiind o mână întinsă spre inima fiecăruia dintre noi.

ȘCOALA ÎNCREDERII - ȘCOALA BUCURIEI!

profesor Cristina Aurelia Achirei

Îmi amintesc cu plăcere de primii ani de școală, de mirosul toamnei, de covorul de frunze colorate care foșnea la atingerea pașilor noștri, de doamna învățătoare care ne-a purtat primii pași spre tainele învățăturii, de colegii mei cu care am intrat în relații deosebit de frumoase și constructive. Mi-am amintit toate aceste evenimente importante din viața mea tocmai pentru a face o paralelă între primii ani de școală și primul an ca și coordonator în proiectul „Școala încrederii”

proiect care se află în plin proces de derulare la noi în școală, proiect care a fost primit de unii colegi cu brațele deschise, cu optimism, cu abordări diversificate și entuziaste dar, proiect care a fost criticat de către alți colegi, care nu i-au văzut rostul în școala noastră.

Sinceră să fiu primesc cu brațele deschise orice tip de proiect care mi se potrivește, care rezonează cu felul meu de a fi, care îmi aduce noi informații despre mine în primul rând, ca mai apoi să le pot împărtăși și altora. Acest proiect a fost implementat la noi în școală cu scopul sau plecând de la premisa de a te cunoaște mai bine, de a te apropia mai bine de sinele tău, de a fi într-o bună relație cu tine, ca să-i poți cunoaște mai bine pe ceilalți (elevii), să le poți transmite valori și informații cu care își pot dezvolta potențialul în dezvoltarea propriei personalități.

Latura emoțională a proiectului m-a atras cel mai mult, fiind partea cea mai ascunsă și greu de descoperit la fiecare dintre noi. Dar să vedem ce înseamnă școala încrederii? Școala încrederii înseamnă o școală unde elevii – părinții – profesorii sunt un tot unitar, o armonie echilibrată, care luptă și susține binele copiilor, înseamnă toleranță, voie bună, empatie, altruism, iubire necondiționată, înseamnă egalitate de șanse pentru toți deopotrivă.

Școala încrederii este o școală unde copiii vin cu drag și nerăbdare, așteptând ca visele să devină realitate și realitatea să devină transformare! Programul se adresează atât directorilor cât și profesorilor dornici să lucreze în echipă, părinților, copiilor încrezători care se simt bine atunci când merg la școală. Să ne oprim un pic și să observăm că se tot vorbește, se scrie despre încredere, oare ce presupune aceasta? Există mai multe tipuri de încredere: încrederea în mine, încrederea în celălalt, încrederea celui alt în mine, există o latură tridimensională a încrederii.

Încrederea înseamnă să lăsăm trecutul și să privim cu curaj și îndrăzneală viitorul, să fim empatici cu cei de lângă noi, să fim capabili să ne reinventăm viețile, să nu judecăm, să nu punem etichete, să știm să prețuim viața și provocările ei.

Acest program este o oază pentru școala noastră, deoarece lucrând cu copii cu CES toți profesorii au nevoie de anumite cursuri în care să se regăsească, accentul să fie pus pe propria persoană, pe altruism/empatie. Ni s-au prezentat la cursuri cele 7 deprinderi ale profesorilor eficace, un lucru minunat din punctul meu de vedere, pentru că mai apoi va trebui să fie aplicat la clasă într-un mod adaptat elevilor aceste forme care îi va ajuta la exprimarea emoțiilor, gânduri exprimate, sentimente ascunse. Profesorii și elevii vor avea diferite roluri (elevul X va fi responsabil cu udatul florilor, elevul Y va fi responsabil cu ajutorul oferit celorlalți) care îi va conduce la motivație și stimulare senzorială, exprimare emoțională și relațională.

Această echipă formată din elevi și profesori este transformarea unui întreg proces de învățare al copiilor prin schimbarea relațiilor dintre toți membri, din neîncredere în încredere, din critică/etichetare în acceptare și înțelegere, din dependență în independență (autonomie personală). Procesul încrederii are ca fundament cercetarea continuă, efectuată de o echipă de experți din cadrul universității Babeș - Bolyai din Cluj - Napoca, care au constatat că o problemă mare în educație este cea a încrederii, lipsa acesteia.

Încrederea este un nou curent în școlile din România, o nouă schimbare, o nouă optică de predare și relaționare testată de oameni experți în domeniu, care doresc schimbarea mentalității organizaționale, prin leadership, prin dezvoltarea relațiilor sănătoase între toți membri comunității.

Cum poți face pasul spre școala încrederii? Simplu și concret, implicându-te în viața școlii din care faci parte ,participând la cursuri și proiecte care au legătură cu această temă, având încredere în tine și în ceilalți, construind noi orizonturi care să ducă spre schimbare.

Interacționând cu cele trei dimensiuni ale încrederii:

- ✚ Eu cu mine (mă accept, mă înțeleg, învăț să-i înțeleg pe alții, iubesc ceea ce fac, îmi asum propriul proces de vindecare)
- ✚ Eu cu ceilalți (relațiile devin de încredere, învăț să gestionez conversațiile dificile, îi înțeleg pe ceilalți)
- ✚ Eu în comunitate (mă simt bine la școală, fac parte dintr-o comunitate în care am încredere „contribui la creșterea și transformarea acesteia).

Procesul transformării începe de la noi înșine și apoi se răsfrânge asupra celorlalți! Nu putem pretinde de la altul ceea ce ne lipsește nouă, nu îl vom înțelege pe celălalt dacă nu ne

cunoaștem pe noi, nu vom putea contribui la transformare dacă nu știm să relaționăm sau, relaționăm într-un mod greșit. Procesul încrederii este unul complex care aduce cu sine și alte beneficii asupra stării de sănătate fizice și mintale, asupra stimei de sine, stării de bine, argumente care mai apoi vor avea relevanțe adaptative și înălțătoare.

Cred cu tărie că acest proiect va aduce cu sine mari transformări în școlile românești și mai ales în mentalitățile rigide, inflexibile, care privesc cu mult negativism schimbarea, transformarea.

Vom fi pregătiți să mergem cu curaj înainte pe drumul încrederii, al stării de bine și al transformării interioare.

Încredere, te-am așteptat

„Încredere, te-am așteptat,

Te-am așteptat de-o viață,

Azi ai venit, m-ai fericit

Voi sta mereu în față!

Cu gânduri bune printre stele,

Voi continua să zbor,

Să schimb, să vreau, să schimb metehne,

Care se nasc și dor!

Ai biruit până la urmă,

Și mii de bucurii,

Nu doar copiii pot să simtă

Ci și inimi pustii.”

Specialii de Pașcani în universul eTwinning

profesor Diana Elena Vezeteu

În perioada martie 2020 – iunie 2021, la Școala Gimnazială Specială Pașcani, din județul Iași, s-au demarat primele proiecte eTwinning alături de alte cadre didactice din țările europene.

Proiectele eTwinning sunt parteneriate între cadrele didactice din Europa facilitate de platforma educațională europeană eTwinning, în care sunt implicate 207.383 de cadre didactice și milioane de elevi. Până în prezent, pe platforma eTwinning sunt înscrise 106.827 școli și s-au desfășurat, sau sunt încă în derulare, în total un număr de 28.524 proiecte.

Dar ce este platforma eTwinning și ce promovează aceasta?

eTwinning este cel mai motivant și creativ spațiu de dezvoltare profesională și interculturală din Europa. Este o platformă realizată în colaborare cu programul Erasmus+ ce își propune să încurajeze școlile europene să colaboreze, să realizeze parteneriate durabile și să dezvolte proiecte în orice domeniu, să promoveze conștientizarea și acceptarea multiculturală la nivel UE și importanța utilizării tehnologiei în educație.

Specialii de Pașcani au pășit la începutul anului 2020 într-o comunitate nouă, care ne-a deschis numeroase oportunități de dezvoltare prin proiecte, cursuri de formare, evenimente și workshop-uri. Am colaborat cu parteneri de peste hotare, țări precum: Italia, Spania, Turcia, Polonia, Lituania, Grecia, Portugalia, dar și cu colegi de la alte școli din țară.

Am demarat numeroase proiecte precum: “Albastru pentru solidaritate”, proiect dedicat Zilei Conștientizării Autismului, “Playing is how we learn”, proiect dedicat Zilei Copilului, “Art Therapy for Autism”, proiect finanțat și de Erasmus+.

Am fost și parteneri în proiecte creative de care elevii noștri s-au bucurat foarte mult, proiecte precum: „Do you need me? Because I need you!”, proiecte despre animale de companie, „The future will come with these profession”, proiect despre integrarea inteligenței artificiale și formarea de competente digitale, „Digital native: generation Z,

proiect despre elevii generației Z și proiectul „I Was Made From Trash” proiect despre reciclare și ecologizare.

Anul școlar 2020-2021 fost unul rodnic, am fost răsplătiți cu două Certificate de Calitate pentru proiectele “Albastru pentru solidaritate” și “Playing is how we learn”.

Chiar dacă au fost proiecte care nu au obținut acest certificat, nu ne-am dezamăgit ci am fost determinați să continuăm. A fost o experiență plăcută pentru noi, ne-a demonstrat că eTwinning-ul ne poate oferi mult mai mult decât ceea ce ne-am gândit vreodată, și că trebuie să continuăm să identificăm parteneri responsabili, dăruți de la care putem învăța lucruri noi de fiecare dată.

ȘOTRONUL DIDACTIC SPECIAL

profesor Irina Oana Apătăchioae

„Scopul educației nu este să crești volumul de cunoștințe, ci să creezi posibilitatea ca un copil să descopere și să învețe de la crea oameni care sunt capabili de lucruri noi” (Jean Piaget).

Din dorința de a dinamiza programul normal al unei zile de desfășurare a activităților profesorilor, dar și a elevilor, la nivelul școlii s-a hotărât implementarea unui nou proiect sub denumirea de „Șotronul Didactic Special.”

Proiectul „Șotronul Didactic Special” face parte din Planul de Dezvoltare Instituțională, aplicat în cadrul Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani, ca program de interasistență pentru cadrele didactice. Proiectul are ca scop îmbunătățirea demersului educațional, prin monitorizarea și dinamizarea actului didactic, cu ajutorul schimbului de experiență între cadrele didactice. Acest proiect are ca obiective formarea și dezvoltarea continuă a profesorilor, motivarea pentru realizarea unor activități captivante, dinamizarea activității instructiv-educative la nivel de clasă.

Proiectul a fost implementat pentru prima dată în semestrul al doilea al anului școlar 2018-2019, în lunile februarie-iunie, continuând și în prezent. În prima parte de implementare a proiectului, până în luna februarie 2020, i-am avut ca parteneri pe colegii de la Liceul Teoretic „Lascăr Rosetti” Răducăneni, și astfel a avut loc și un schimb de experiență între cele două instituții școlare. În momentul de față proiectul s-a extins, având parteneriate cu mai multe școli din județ, printre care, Școala Gimnazială „Mihai Dumitriu” Valea Lupului, Școala Gimnazială

nr. 1 Todirești, Școala Gimnazială „Iordache Cantacuzino” Pașcani, Școala Gimnazială Mădârjac, Școala Profesională Lespezi, Liceul Tehnologic „Nicolae Iorga” Pașcani și nu în ultimul rând Liceul Teoretic „Lascăr Rosetti” Răducăneni.

Proiectul „Șotronul Didactic Special” a avut un impact pozitiv asupra profesorilor participanți. Din start proiectul a avut un număr semnificativ de cadre didactice, ce au realizat activități diverse cu elevii și astfel, au avut loc interacțiuni, schimb de idei și materiale didactice. Din cauza situației actuale pandemice, în acest an școlar 2021-2022, proiectul se derulează în condiții online, cu excepția elevilor care își desfășoară activitatea fizic în sălile de clasă. Proiectul creează creșterea coeziunii în grupul de profesori, îmbunătățirea activității didactice, aduce o schimbare benefică pentru toți cei implicați.

Mărțișoare speciale în dar

profesor Alina Mihaela Tataru

În perioada 22 februarie – 1 martie 2021, s-a derulat proiectul educativ **„Mărțișoare speciale în dar”**, realizat în parteneriat cu **Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 2 Comănești, județul Bacău**.

Scopul proiectului a fost cunoașterea și stimularea potențialului artistic creativ al elevilor din cele două instituții pentru revigorarea tradiției mărțișorului românesc.

În cadrul acestui proiect, elevii cu cerințe educaționale speciale și-au propus să fie vestitorii primăverii, prin confecționarea și oferirea de mărțișoare, un simbol străvechi prin care se celebrează schimbarea de anotimpuri și renașterea naturii. În cadrul mai multor ateliere practice, elevii de la clasele pregătitoare, I, a II-a A, a II-a B și a V-a A de la Școala Gimnazială Specială Pașcani și elevii de la clasele I B, a II-a B și a IV-a B de la Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 2 Comănești, îndrumați de cadrele didactice, au confecționat cu multă pricepere și delicatețe mărțișoare din materiale diverse, folosind tehnici de lucru variate. Mărțișoarele realizate de elevi au fost expediate colegilor lor din instituția parteneră.

Bucuria de pe chipul copiilor arată cât de inimoși sunt aceștia atunci când oferă și când primesc un dar atât de frumos, unul dintre cele mai îndrăgite simboluri ale primăverii. Coordonatorii proiectului: **Școala Gimnazială Specială Pașcani**: director, profesor Condrea Cătălin și profesorii: Tataru Alina, Prăjanu Ioana, Puiu Elena, Plaiu Oana, Mocanu Verginica, Timofte Elena, Puiu Mirela, Dombici Mădălina, Gîrbu Adriana.

Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr. 2 Comănești, județul Bacău: director, profesor Acsente Teddi Constantin, director adjunct, prof. Stamate Iuliana și profesorii Bungiu Corina, Butnăruș Roxana, Radu Ionica și Teriș Gina.

„Proiectul ‘Mărțișoare în dar’ a reprezentat pentru mine o oportunitate minunată, un schimb de experiență reușit ce a ținut în centrul atenției starea de bine a copiilor din școala noastră. Fiind în primul an de activitate, am avut oportunitatea de a mă apropia mai mult de copii și colegi, să întâlnesc și să descopăr oameni deosebiți. Împreună, am descoperit frumosul, lucrul în echipă și dorința de a oferi. Toate acestea au constituit temelia unei activități reușite. Micile mărțișoare primite și oferite la schimbul de cadouri, vorbele călduroase împărtășite în timpul activităților distractive în sistem online alături de prietenii noștri din Pașcani, au adus bucuria pe chipul elevilor noștri. Aș repeta această minunată experiență, alături de copiii noștri în activități la fel de reușite, ca aceasta, să descoperim împreună lucruri noi și să legăm prietenii. Vă mulțumesc pentru oportunitatea de a lucra împreună!” – **Prof. Psihopedagog Bungiu Corina (Centrul Școlar de Educație Incluzivă nr.2 Comănești).**

Art-terapie pentru specialii de Pașcani

Parteneriat educațional Clubul Copiilor Pașcani-Școala Gimnazială Specială Pașcani

profesor Mina Fechete -Clubul Copiilor Pașcani

profesor Alina Mihaela Tătaru -Școala Gimnazială Specială Pașcani

„Fiecare își pictează viața în culorile sufletului său.” (Pera Novacovici)

Terapia prin artă este utilă deoarece îți dă senzația de libertate, îți oferă posibilitatea de a te exprima – nu pot exprima în cuvinte tristețea, dar o pot exprima în culori. Elevii nonverbal pot desena ceea ce nu pot exprima în cuvinte și pot deveni mai comunicativi.

Prin desen și pictură, persoanele cu deficiențe mentale își exprimă sentimentele, trăirile, nevoile, se exprimă pe sine și își descoperă astfel identitatea. Pictura, ca și desenul, este un joc, un dialog între subiect și terapeut, este un mijloc de comunicare. Pictura și desenul artistic sunt îndeletniciri recuperatorii foarte agreate de copii, putând fi practicate din orice poziție și necesitând doar pensula, pânza, culori sau creion și hârtie. Această activitate induce un sentiment de satisfacție și utilitate. Modalitățile folosite sunt în funcție de deficiențe, merg de la pictura cu degetul pâna la rafinamente moderne, prin aruncare, pulverizare, tamponare, etc. Picturile pot fi calme sau violente, trădând tot atâtea stări sufletești cu substrat psihic.

Obiectivele urmărite de atelierele de art terapie implementate sunt extrem de diverse:

- ✓ dezvoltarea capacităților de exprimare verbală și non-verbală a dorințelor, trăirilor, sentimentelor;
- ✓ spargerea blocajelor emoționale;
- ✓ perfecționarea capacității de autocunoaștere și auto-acceptare;
- ✓ creșterea stimei de sine și a încrederii în propriile forțe;
- ✓ dezvoltarea valorilor morale și spirituale;
- ✓ dezvoltarea capacităților cognitive, creative și de integrare în grupuri;

- ✓ eliberarea de tensiuni, anxietate acumulată, stres, frustrări și sentimente negative;
- ✓ conștientizarea și integrarea senzorială;

Tipurile de desen ce pot fi abordate în acest tip de activități de art-terapie pot fi:

- ✓ Metoda desenului tematic; această metodă este inspirată de testele proiective.
- ✓ Metoda desenului copiat; acesta metodă este mai puțin creativă dar vizează introducerea treptată într-o activitate personală, stimulând inițiativa.
- ✓ Metoda desenului liber.
- ✓ Metoda „finger painting” oferă posibilitatea printr-o implicare motorie de a crea forme originale și plăcute, fiind în același timp și o activitate foarte relaxantă.
- ✓ Metoda art-terapie familiale, constă în implicarea întregii familii în activitatea de creație, astfel restaurându-se dinamica familială, relațiile interpersonale și comunicarea.

În cadrul proiectului de parteneriat încheiat cu Clubul Copiilor Pașcani, în anul școlar 2020/2021, s-a realizat un program de art-terapie pentru elevii cu CES din școala noastră, facilitat de doamna profesor de desen și artist plastic **Mina Fehete**, program în care mediul stimulat și atmosfera relaxantă le-a dat copiilor încredere în potențialul și în șansele lor de a fi vizibili și apreciați în lumea în care trăiesc.

Prin intermediul acestor activități de art-terapie s-a urmărit descoperirea și antrenarea propriilor capacități ale elevilor, capacitatea de exprimare liberă, dezvoltarea creativității, satisfacția lucrului făcut de forțele proprii, sentimentul împlinirii, descărcarea tensiunilor, încrederea în sine, capacitatea de a relaționa cu ceilalți copii sau adulți. Atelierele s-au organizat săptămânal la fiecare clasă, în colaborare cu profesorii de la clasă.

La finalul proiectului s-a organizat o expoziție online cu lucrările realizate de elevi pe parcursul anului școlar.

„Aș vrea să mă ierte acel mare scriitor care vorbind despre Pașcani l-a denumit ca „locul unde nu s-a întâmplat nimic” că eu personal am trăit o experiență unică, precum Alice în Țara minunilor; am plonjat în acest proiect, la început ușor speriată, apoi bucurându-mă de fiecare nouă dimensiune aumată, înțeleasă, Ca un joc, în joacă...am avut o relație specială cu acești copii. Mi-am îmbunătățit metoda pedagogică vis- a -vis de acești unici copii, spre deosebire de toți care se numesc „normali”.

Ca profesor de desen predau proporția anatomică a omului, dar în acest an am învățat că proporția ideală nu e neapărat a lui Leonardo da Vinci și nici că Gioconda nu e mai celebră decât exprimarea prin desen, pictură, artă vizuală a acestor minunați copii.

Acest proiect de câteva luni mi-a îmbunătățit mie personal percepția despre viață, comunicare, iubire necondiționată și faptul că lucrând alături de ei, împreună cu personalul specializat, am obținut rezultate uimitoare, dar mai ales că nefiind de loc din Pașcani sunt recunoscută, strigată pe stradă, așa cum pot ei, este uimitor!

Mă bucur că am avut parte de această lecție de viață neașteptată și că acești copii cărora eu le predau arta vizuală m-au învățat lucruri pe care n-am sperat să le primeesc, să le învăț vreodată.

Talantul primit de acești minunați, speciali copii ne aduce cu picioarele pe pământ, pe acest târâm al făgăduinței, unde părinții lor, profesorii duc o muncă incredibilă să-i înțeleagă, atunci când ei ne „citesc” într-o clipă.

În pictură exprimăm, comunicăm, ne jucăm, ne relaxăm, ne eliberăm de frustrări, de suferințele reale sau imaginare. Da, talantul primit este talentul acestor „speciali” în arta vizuală și, fără regret, cu umilință, eu o profesionistă, i-aș numi pe ei cu adevărat profesioniști ai culorii ideale prin exprimare, profesioniști spiritualitate și dăruire.

Le mulțumesc din suflet tuturor copiilor alături de care am desenat, educatorilor și părinților lor.”

Mina

ÎN LUMEA SIMȚURILOR

profesor Monica Simona Lipciuc

Camera de stimulare senzorială este spațiul în care îmi desfășor activitatea alături de copiii speciali cu TSA, sindrom down, ADHD și deficiență severă fiind utilizată pentru diferite tipuri de terapii individuale și de grup, pentru stimulare cognitivă, senzorială, art-terapie, logopedie, activități psihomotrice.

Datorită specificului ei ludic, a mediului prietenos, precum și a strategiilor terapeutice care includ activități neregulate, explorare liberă a mediului senzorial, unii copii în special cei cu ADHD participă cu mare entuziasm la activitățile propuse sau doresc să testeze echipamentele puse la dispoziție pentru stimularea simțurilor: luminile cu fibră optică, pentru stimularea vizuală, trasee, tunel, piscina cu bile, jucării de mărimi și texturi diferite pentru motricitatea fină, sisteme audio și instrumente muzicale etc.

La polul opus mulți dintre copiii cu autism au mari dificultăți de adaptare la mediul în care trăiesc manifestând tulburări de procesare senzorială, acest lucru însemnând că sistemul lor nervos se află într-o stare de dezechilibru deoarece creierul nu reușește să gestioneze informațiile apoi nu știe unde să le integreze, nemaiputând astfel să se conecteze cu propriul corp.

Din cauza acestei desincronizări autistii sunt sensibili la: atingere, lumină, zgomot, etc sau pot să nu aibă nici o reacție la astfel de stimuli devenind hipersensibili sau hiposensibili.

Pentru a reduce excesul senzorial din mediu sau pentru a obține mai multă stimulare copiii cu autism apelează la comportamente de autostimulare care de cele mai multe ori sunt inadecvate angajându-se în activități repetitive când par că îl rup în totalitate de mediul extern trăind într-o lume a lor.

Astfel comportamentele în care se angajează copilul cu autism sunt: impulsivitate, autostimulare, comportamente provocatoare.

Copiii care manifestă tulburări de stimulare și integrare senzorială, în majoritatea timpului, nu se simt în siguranță. de cele mai multe ori, la provocări cotidiene prezentând următoarele tulburări posibile la nivelul unuia sau a mai multor simțuri:

- **Tactil** – evită atingerea, toleranță la durere mare, slabă coordonare, repulsie la îngrijire, merge foarte mult, evită texturi aspre ale alimentelor sau ale altor substanțe, precum și îmbrăcămintea, șosetele și/sau pantofii.
- **Proprioceptiv**– probleme de dexteritate, finețe, coordonare slabă, preferă jocurile dure, rupe de multe ori jucăriile sau alte obiecte, își ține corpul în poziții ciudate.
- **Auditiv**– reacționează prea slab sau prea puternic la zgomotele puternice, devine ușor isteric sau pare a le ignora, acoperă frecvent urechile, fredonând sau cântând singur, se sustrage grupurilor mari de oameni, ascultă sunetul de la TV, radio etc.

- **Vizual** – ține jucăriile, cărțile aproape de față, deschide și închide în mod repetat ușile sau sertarele, evită luminile aprinse continuu și lumina zilei, este atras de obiectele lucioase și/sau reflectorizante.
- **Gust** – ține degetele sau mâinile în gură de multe ori, preferă produsele alimentare moi, fine sau extrem de gustoase, selectează ceea ce mănâncă, prezintă probleme la spălatul pe dinți și de obicei respinge produse alimentare care par a fi schimbate la culoare sau aspect.
- **Vestibular** - intră în panică atunci când se află cu susul în jos sau este înclinat într-o parte, este îngrozit dacă picioarele îi părăsesc pământul, devine nervos în jurul dealurilor, scărilor, trebuie să se afle în continuă mișcare, acest lucru afectându-i atenția și comunicarea, nu poate circula cu mijloacele de transport.
- **Olfactiv** - se plânge frecvent de anumite mirosuri, evită locuri unde se găsesc arome puternice (bucatarie, baie, restaurant, grădini zoologice etc.), nu îi plac grupurile de oameni, miroase alimentele înainte sau în timp ce le mănâncă, miroase obiectele uzuale în mod repetat, urăște să fie murdar.

Așadar, activitățile senzoriale desfășurate în acest spațiu securizat, special amenajat, în care copiii au posibilitatea de a achiziționa informații într-un ritm propriu, necesare în cantități diferite pentru fiecare, sunt potrivite și pentru copiii fără probleme senzoriale în scopul relaxării, stimulării și a cunoașterii.

În cazul copiilor cu tulburări de procesare senzorială terapia derulată în interiorul camerei urmărește:

- dezvoltarea simțurilor (auz, văz, miros, gust, pipăit) și a unor serii de abilități crescând astfel autonomia personală;
- diminuarea anxietății și a comportamentelor de autostimulare;
- scăderea agresivității;
- îndreptarea atenției către un anumit stimul, poate crește capacitatea de concentrare a atenției.

Toate aceste efecte pozitive produc un impact major în special pe plan comportamental determinându-i să fie mult mai receptivi la informațiile oferite din cadrul celorlalte terapii care fie îi stimulează să facă mișcare, să comunice, să își însușească limbajul, să relaționeze mai eficient sau să-și dezvolte inteligența emoțională.

PROVOCĂRILE INTEGRĂRII ELEVILOR CU CES ÎN ȘCOALA DE MASĂ

profesor Cosmin Bejan

Integrarea elevilor cu CES în școala de masă vine ca o adevărată provocare, atât pentru elev, cât mai ales pentru profesorii implicați în sistemul educațional care dorește să integreze copiii. Aici intervine o problemă extrem de dificilă care dacă va fi lămurită, situația va fi rezolvată cu mult mai multă ușurință și întrebarea problemei sună cam așa: Cine este depășit de situație, elevul cu CES sau profesorul?

Una dintre marile provocări ce vin odată cu implementarea sistemului de educație incluzivă este necesitatea schimbării mentalității și a atitudinilor referitoare la elevii „diferiți” și a reprezentărilor sociale asupra aceluia segment de elevi.

Deseori aud plângeri din partea profesorilor și a învățătorilor de la clasă că elevul X nu reușește să facă față programei, nu ține ritmul, nu vrea să învețe și aproape întotdeauna rezolvarea problemei este una simplă și nu necesită eforturi: „să meargă la școala ajutătoare”. Folosesc aici expresia așa cum am auzit-o, nu din mediul academic, acolo unde totul pare idealist și de unde pleci cu ideea că poți fi cel care ar putea convinge pe oricine că locul elevului cu CES este alături de colegii alături de care a copilărit, ci din sistemul de învățământ care încă se zbate să înțeleagă de ce nu sunt toți copiii la fel.

Pentru a facilita integrarea elevilor cu dificultăți de învățare în școala de masă, evident că întreg sistemul are nevoie de adaptare, de la elementele care țin de accesul fizic al elevului în școală până la adoptarea de strategii didactice diferențiate menite să exploateze la maxim potențialul de dezvoltare al elevului.

Pentru a primi la clasă un elev cu cerințe educaționale speciale este nevoie să ieșim din zona de confort și să implementăm noi strategii didactice și aceasta nu este întotdeauna o sarcină facilă deoarece profesorul de multe ori trăiește cu sentimentul că avantajează elevul cu CES, oferindu-i o parte din timpul său, în detrimentul majorității formate din restul elevilor, care pot, în unele cazuri, să facă performanță.

În practica de zi cu zi, elementul timp este cel care dictează, de cele mai multe ori. Pentru realizarea și implementarea de strategii didactice noi, profesorul are nevoie de expandarea timpului, atât al timpului personal destinat pregătirii cât și al timpului efectiv de la clasă, destinat aplicării noilor strategii. În practică am întâlnit profesori deschiși și dispuși să își sacrifice din timpul lor pentru a asigura succesul elevilor cu cerințe educaționale speciale, însă aceștia au nevoie, la rândul lor, de ajutor pentru a-i putea ajuta pe ceilalți.

Elevi ieșeni, prieteni ai Specialilor de Pașcani

profesor George Iustin Păltinel

profesor Alina Mihaela Tătaru

Cu ocazia zilelor învățământului special și special intergrat ieșean, am realizat în luna iunie a anului școlar 2020-2021 împreună cu doamnele profesoare Alina Tătaru și Oana Plaiu o

frumoasă colaborare cu un colectiv de elevi ai Liceului Toretic „Vasile Alecsandri” din Iași, coordonați de doamna profesor Dumitrina Gazzu. Proiectul a constat într-un schimb de experiență și intercunoaștere, fiind o oportunitate atât pentru elevii ieșeni implicați să ia contact cu elevii speciali din Pașcani și să afle detalii despre învățământul special, cât și pentru elevii școlii Gimnaziale Speciale Pașcani să interacționeze cu elevi dintr-o școală de masă și să vadă cum se desfășoară o oră dintr-o perspectivă

diferită.

Interacțiunea s-a produs online, fiind vorba de lecții deschise susținute atât de elevii din Pașcani cât și de cei din Iași. Personal am organizat întâlnirea la clasa VII-a B, elevii prezenți fiind deosebit de entuziasmați și curioși de a-i vedea pe copiii din Iași. Întâlnirea a debutat cu prezentarea elevilor din Pașcani. Fiecare elev s-a prezentat și a exprimat în câteva cuvinte o pasiune pe care o are. Emoțiile, firește de altfel, au contribuit la o relaționare caldă și plăcută, mai ales că feedback-ul venit din partea prietenilor ieșeni a fost unul care le-a dat încredere Specialilor de Pașcani. Elevii clasei a VII-a B le-au prezentat apoi celor din Iași câteva lucrări realizate la atelierul de olărit al școlii și câteva creații personale realizate în clasă. A urmat apoi o scurtă prezentare a

elevilor ieșeni, care ne-au încântat cu o frumoasă activitate în limba franceză animându-i astfel pe prietenii lor din Pașcani.

În ultima parte a activității am răspuns curiozităților elevilor din Iași, le-am prezentat pe scurt ce înseamnă învățământul special și ce este de fapt un copil special.

Activitatea nu s-a rezumat doar la această interacțiune. Cei din Iași au ținut să-și manifeste prietenia într-un mod inedit. Au trimis către Specialii de Pașcani daruri care au constatat în scrisori, haine, dulciuri și jocuri. Bucuria elevilor claselor implicate a fost pe măsură, experiența aceasta având un impact pozitiv imens.

Nici noi ca profesori nu am fost ocoliți. Personal, am fost copleșit să primesc aprecierile elevilor ieșeni înșirate frumos într-o scrisoare. Mi s-a reconfirmat faptul că astfel de mici gesturi au de fapt o însemnătate enormă. Rămân recunoscători pentru faptul că am putut pune umărul la o astfel de experiență aducând și prin acest mod zâmbete pe fețele copiilor.

Pentru elevii de clasa a II-a B și a V-a A de la noi din școală a fost o experiență la fel de interesantă deoarece am realizat în parteneriat cu clasa a V-a C de la Liceul Toretic „Vasile Alecsandri” din Iași o activitate sincron în cadrul căreia am interacționat prin jocuri și provocări reciproce care ne-au făcut să ne amuzăm și să ne cunoaștem mai bine. Scrisorile pentru copii și pentru profesori au fost primite cu multă bucurie și sperăm să avem ocazia de a mai derula astfel de parteneriate!

IMPARK ZONE - PROIECT DE SERVICE LEARNING ÎN CLUB

IMPACT SPECIAL

profesor Oana Monica Plaiu

profesor Alina Mihaela Tătaru

25 iulie 2021 este o altă zi memorabilă pentru tinerii membri ai Clubului Impact Special, Alexandra Pascal, Alexandru Diaconu, Alexandru Savin, Alexia Miruna Oatu, Ana Maria Păuleț,

Andrei Bujac, Olivia Borș, Camelia Spinticiuc, Daria Păuleț, Denisa Doboș, Ecaterina Panțiru, Ioana Mandric, Larisa Puiu, Maria Stella Pascal, Marilena Pădurariu, Rareș Ovidiu Hogaș, Victoria Silion, Vlad Cojocaru și liderii lor, prof. Oana Plaiu și prof. Alina Tătaru. Este ziua în care ideea lor s-a materializat, ziua în care au pus la dispoziția comunității - Impark Zone.

De ce Impark Zone?

Ne-am propus să realizăm un proiect care să aibă ca beneficiari direcți tinerii adolescenți ai comunității, categorie de vârstă din care membrii clubului înșiși fac parte.

Și am purces la treabă.

Pentru început i-am provocat să facă o listă cu propriile probleme și nevoi. Apoi au realizat un sondaj în rândul liceenilor cu ajutorul consiliilor elevilor și în rândul tinerilor studenți.

Lista a fost lungă și a cuprins atât probleme și nevoi punctuale din interiorul fiecărei unități școlare dar și unele comune, la nivel macro. Am ales să ne focalizăm pe nevoile comune, regăsite în lista adolescenților din toate școlile.

Le-am parcurs pe toate și le-am analizat împreună cu un expert, fostul viceprimar, am propus posibile soluții pentru fiecare în parte. Am eliminat de pe listă problemele respectiv soluțiile pe care ca grup de inițiativă comunitară nu le-am putea finaliza, probleme vizate deja de administrația locală pentru a le rezolva.

Așa că ne-am focusat toată atenția pe realitatea că pentru tineri, orașul Pașcani oferă cu precădere pentru petrecerea timpului liber doar câteva restaurante, terase, baruri, parcuri mici de cartier amenajate cu balansoare și tobogane pentru copii. Există și un parc mai mare, pe jumătate amenajat, spațiu gratuit și accesibil tuturor, dar nu are multe oportunități de activități practice organizate decât foarte rar sau pentru grupe de vârstă mai mici. În acest context, tinerii ce nu reușesc să călătorească decât rar în afara orașului Pașcani, ajung să se plafoneze, fie la petrecerea timpului online, fie la întâlniri prin diferite locații cu o reputație precară, Poligon, parcurile Kaufland și Peștișorul, unde doar asculă muzică și vorbesc sau cad pradă viciilor (consum de alcool, droguri).

Plecând de la acesteastă problemă identificată de majoritatea tinerilor chestionați, membrii clubului au reformulat-o ca pe nevoia acestora de a avea în timpul liber, în vacanțe un loc de întâlnire în oraș, un spațiu al lor de petrecere cu sens a timpului liber.

După mai multe întâlniri, discuții, negocieri am creionat ideea noului proiect și anume aceea de a acționa pentru transformarea „Poligonului” într-un spațiu pentru tineri.

I-am dat și un nume proiectului nostru: IMPARK ZONE.

Impark zone a constat în realizarea unui spațiu recreațional, de comunicare interpersonală, de împărtășire, de exersare și dezvoltare a talentelor/pasiunilor și abilităților, un spațiu de petrecere cu sens a timpului liber, pentru tinerii comunității Pașcani, prin amenajarea „poligonului” cu mobilier stradal adecvat și organizarea și oferirea de activități nonformale/extracurriculare/tematice în vacanța de vară, weekend-uri și cu diferite alte ocazii, totul organizat de către tineri pentru tineri.

Beneficiarii indirecti sunt de fapt toți membrii comunității, de la preșcolari până la pensionari, fie că doar tranzitează zona și se relaxează, fie că organizează propriile activități în locația respectivă.

Ca să realizăm proiectul, împreună cu tinerii din club am dus tratative cu edilii orașului Pașcani, tinerii au prezentat proiectul în ședință de consiliu local pentru a-i convinge de importanța pentru comunitate a proiectului Impark Zone, pentru a-i convinge să ne ofere spațiul pentru amenajare, pentru a-i convinge ca Primăria Pașcani să fie cofinanțator al proiectului adică pentru a-i convinge să devină partenerii noștri principali. Și am reușit.

Pe lângă cofinanțarea primită de la primăria de 46400 lei am adunat fondurile pentru proiect, de încă peste 50000 lei din activități de strângere de fonduri (campania: Ia un suvenir și noi construim, acțiunea: Vin colindătorii) și din sponsorizări de la agenți economici care au rezonat cu ideea noastră, care au crezut în noi și în puterea comună de schimbare în comunitate: Agrocomplex Lunca Pașcani SA, All Concret AG SRL, ARM Grup Feroviar, Asociația Ascendings Pașcani, Ava Star SRL, Avin Petros SRL, Disa Org SRL, Golden Star SRL, Hanul Andri Popa, Lincas SRL, Marvio SRL, Meridian Motor Service M.M.S SRL, MRC Internațional SRL, Onusil SRL, Packest SRL, Pim SRL, Power Concept SRL, Proinvest Group SRL, Servnet Security SRL, Sorex Sevice SRL, Teco Cris SRL, Viosand Tricotex SRL.

Alături de noi la pictat gardul, la amenajat parcul, la activitatea de deschidere, la atelierele de peste vară, au fost și copii, tineri și profesori minunați: artistul plastic Petru Pădurariu, studentele la arhitectură Ștefania Novac și Diana Iacob, prof. Gabriela Nedelcu, prof. Daniela Orășanu, prof. Maria Ungureanu, prof. Mihaela Ungureanu, prof. Anca Aparaschivei, prof. Mărioara Preutu, coregraf Alexandru Gâmbuță, coregraf Alin Hășmășan, informatician Dragoș

Bădăluță, sunetist Mihai Iftime, șofer Nicu Șoimaru, Asociația Artipic respectiv HarceaPacea, zeci de tineri și oameni de bine din comunitate.

Muncă, învățare, bucurie, emoții, distracție, tinerețe, comunitate, exemplu de implicare comună cu sens în propria comunitate așa putem rezuma ziua de 25 iulie 2021.

Prin muncă și implicare susținută, parte din rezultatele proiectului nostru au fost: numele dat unei zone din oraș - IMPARK ZONE; am construit și montat în Impark un foișor în care tinerii și-au organizat propriile activități în scop educațional, de divertisment, de petrecere a timpului liber cu sens, foișor ce poate fi folosit de oricine altcineva, organizat sau adhoc, în afara programului de activități organizate de club pentru tineri; am construit și montat un complex de 12 bănci și 7 mese ca zonă de odihnă, relaxare, jocuri de societate, etc; am achiziționat și montat 6 hamace pentru relaxare, citit; gardul de beton ce desparte IMPARK ZONE de stadion l-am decorat cu pictură stradală, prima pictură stradală din oraș; am organizat pe perioada vacanței de vară, cinci zile pe săptămână, câte un atelier de teatru, dans modern, dans popular, canto popular, chitară, desen, fotografie, seri de karaoke, seri de film; am realizat afișe; am creat comunicate de presă; am creat magneți, primele suveniruri de Pașcani; am adunat buget de la sponsori; am încheiat parteneriate cu instituții din comunitate; ne-am susținut proiectul în fața edililor locali; am fost invitați speciali în emisiuni televizate; am creat și gestionat pagini online; am organizat activități; am cunoscut oameni resursă din comunitate; am legat prietenii; ne-am distrat; am petrecut timp cu sens împreună; am învățat din fiecare experiență trăită în proiect.

Tinerii au fost stimulați să lucreze împreună cu colegii de club, cu experți, colaboratori și alți voluntari, au explorat împreună realitatea comunității, au participat la luarea deciziilor ce privesc schimbări în orașul nostru, și-au stabilit scopuri comune, au contribuit la atingerea acestora, s-au confruntat cu provocări, au analizat și învățat alături de grup.

Proiectul de service learning Impark Zone a fost de fapt o strategie de predare și învățare, învățare care s-a produs în comunitate, și comunitatea devenind involuntar profesor pentru tineri, care a integrat voluntariatul cu trainingul și reflecția, care a făcut explicită experiența de învățare, pentru a dezvolta responsabilitatea civică și pentru a consolida comunitatea noastră.

Impark Zone a oferit tuturor celor implicați provocări ancorate în realitatea comunității, provocări memorabile care și-au pus amprenta asupra formării lor ca oameni și implicit asupra viitorului comunității noastre.

Implică-te în comunitatea ta! Fii și tu un schimbă lume!

„Am ales să accept provocarea pentru a răspunde întrebării: “Ce ați învățat din proiectul de service-learning Impark Zone?” “ Să începem cu începutul!

Bună, sunt Daria și sunt voluntar Impact de un an de zile. Pot spune că am acumulat foarte multe amintiri și momente frumoase împreună cu ceilalți colegi ai mei! Dar cele mai frumoase amintiri s-au petrecut pe parcursul realizării proiectului “IMPARK-ZONE”. La începutul anului acesta, noi ne-am gândit la problemele comunității noastre, iar după lungi dezbateri, am găsit!: Tinerii nu au unde petrece timpul liber într-un scop educativ. După ce am stabilit problema, am fost pe teren să căutam un loc perfect pentru a realiza un loc recreativ și educațional pentru tineri și copii. Căutând prin micuțul nostru orașel, am găsit un loc numit “Poligon” care era destul de rău famat în rândul tinerilor. Luând decizia ca proiectul să se desfășoare acolo, următorul pas a fost să mergem la conducătorii orașului să le cerem aprobarea. Nu pot spune ca a fost un drum ușor, dar totul a trecut. După ce am obținut toate aprobările ne-am apucat de treabă. În aprilie ne-am apucat de curățarea și igienizarea gardului de beton. Când s-a făcut mai cald afară, mai exact în luna iulie ne-am apucat de pictarea gardului și construirea foișorului.

Am ajuns la ziua deschiderii (25 iulie). O zi foarte importantă pentru noi! Deschiderea a fost un real succes și ziua s-a încheiat minunat!!! După deschidere au început atelierele care și ele au decurs minunat. După ce s-a terminat sezonul, Impark a rămas deschis! Acum să raspund la întrebare. Pot spune că am învățat foarte multe. De la a da cu șpaclul până la a da cu lac și multe altele. Am fost foarte uniți ceea ce ne-a ajutat mult mai mult, ne-am ajutat cu orice. Eu cred ca Impark-Zone a fost și este un real succes datorită nouă! ❤️ #clubimpactspecial” **Daria Păuleț**

„Impark Zone, un proiect ambițios realizat de un club de tineri cu inițiativă. Tot ce pot să spun despre proiect e că mi-a dezvoltat un set de aptitudini de care orice tânăr ar trebui să dea dovadă: lucru în echipă, seriozitate și perseverență. Tot ce a ținut de proiect a constatat în muncă asiduă și efort, dar și rezultatele au fost pe măsură. Pot să spun că, personal, sunt mulțumit de aportul meu și al celorlalți în cadrul realizării acestui proiect și sper ca următoarele idei să se ridice la așteptările comunității.” **Andrei Bujac**

„Voluntariatul nu este pentru toată lumea. Însă, noi cei din Club Impact Special, am dat dovadă prin proiectul Impark Zone, că voluntariatul e o parte din viața noastră. Ce a însemnat pentru noi acest proiect? A însemnat muncă. Timp de calitate. Distracție. Evoluție, pe plan personal și al comunității întregi. Înainte de toate, am identificat nevoile tinerilor, iar crearea unei zone liniștite și îngrijite din oraș, a fost soluția noastră. Cu sprijinul sponsorilor și acordul primăriei, am putut începe proiectul (pictatul gardului, băncile și foișorul), urmând apoi lansarea lui pe 25 iulie și atelierele, până la sfârșitul verii. Este genul de experiență prin care toată lumea ar trebui să treacă. Am învățat lucruri noi, am văzut cum e să faci și muncă fizică, obositoare, cum să te înfrunți cu anumite obstacole și totuși să rămâi cu zâmbetul pe buze, să continuăm împreună și să ne bucurăm de roade. Prin acest proiect, am reușit din Club Impact Special, să formăm o familie.”

Alexia Miruna Oatu

Experiența noastră în Grecia

profesor Mihaela Georgiana Munteanu

Din Grecia ne-am întors
Căci în Kavala am fost.
Noi acolo am ajuns
Prin programul Erasmus.
Dar nu am fost singurei,
Turcii au venit și ei!
Școala lor e primitoare
Înăuntru, nu pe afară
Căci au pus fotografii,
Făcute chiar de copii.
Are clase mai mici
Dar activități drăguțe.
Și ne-au prezentat în mare
Cam ce face fiecare:
Teatru, meloterapie,
Masaj sau tehnologie.
Iar capsula de cafea
Făceau cerceluși din ea.
Prin make up și coafat
Pe noi ne-au impresionat.
Cu metoda Montessori
Ei și-au învățat juniorii
Să mănânce sănătos
Și să curețe frumos!
În prima zi când ne-am văzut

Pe Thasos l-am cunoscut
El este mascota școlii
Care întâmpină vizitatorii.
Și fiindcă Andrei i-a spus un „da”
S-a lipit de mâna sa.
Pe noi nu ne-a deranjat
Când pârjoale am gustat,
Nici atunci când ne-am plimbat
Și Drama am vizitat.
Într-o altă zi am fost
Prin Kavala chiar pe jos
Să cunoaștem legenda
De unde li se trage credința.
Evoluția se pare
Că le-a dat de furcă tare,
Căci o zi i-au închinat
Și un spectacol au creat.
Totul s-a încheiat frumos
Când la cină noi am fost
Unde am dansat grecește
Și ne-am distrat românește!
Pentru toate mulțumim
Grecilor, și ne dorim
Să ne revedem cu drag
Chiar la școla noastră-n prag!

Experiența Erasmus+ Polonia 2021

profesor Paula Petronela Mîrț

Am avut deosebita onoare și plăcere de a participa la proiectul de mobilitate care s-a desfășurat în Olsztyn-Polonia în perioada 25-29 octombrie 2021. M-am întors din această deplasare cu foarte multe amintiri plăcute, am cunoscut oameni deosebiți și am avut parte de activități foarte interesante din care am avut multe de învățat.

Întâlnirea a debutat cu prezentarea celorlalte școli implicate în proiect, precum și cu o scurtă descriere a activităților profesorilor în școlile proprii. Astfel am putut vedea și asculta viziunea școlilor speciale din Polonia, Grecia, Turcia, Macedonia, Lituania. Am putut observa implicarea și dăruirea tuturor profesorilor, am remarcat mândria cu care vorbesc despre realizările și progresele elevilor lor.

Școala care ne-a găzduit este cu siguranță un exemplu de urmat atât în ceea ce privește dotările și spațiul cât și în ceea ce privește personalul. Forfota copiilor de pe holuri, spațiul școlar foarte mare și colorat, sălile de clasă foarte bine dotate, cabinetele de lucru mari și primitoare, spațiul verde cu o diversitate de plante și flori, sala de sport imensă, atelierele de lucru pline de obiectele realizate de elevi, toate aceste lucruri au fost o încântare de privit și ne-a deservit ca model pentru activitățile noastre viitoare în cadrul propriei școli.

A fost cu siguranță o experiență de neuitat!

Toamnă magică în Polonia

profesor Cristina Aurelia Achirei

A venit, a venit toamna

Acoperă-mi inima cu ceva.....și nu o toamnă oarecare, ci una magică, plină de sens, culoare, voie bună! Împreună cu dragii mei colegi iată-ne ajunși la Olsztyn-Polonia, cu un program Erasmus, mult așteptat de noi, în cadrul căruia am fost pur și simplu amețiți de cele găsite acolo. În fiecare zi orașul era mai primitor și mai înșorit decât de obicei, cel puțin așa îl percepeam eu, covorul de frunze galbene, roșii, ruginii cu câte o pată de verde ne îmbiau să le atingem, să le luăm în mână, să ne uităm la ele cu atenție, să le întrebăm cum am ajuns acolo sau cum au ajuns ele acolo? Orașul era primitor și fascinant, plin de clădiri frumos colorate, străzi largi, spațioase cu mașini ordonate în trafic, oameni veseli și plini de vorbă. Totul părea perfect, o ordine spectaculoasă, oameni politicoși cu zâmbetul pe față, natura plină de viață și noi pierduți printre aleile absorbite de toamnă, o toamnă nemaîntâlnită, plină de noutate și unicitate.

Am cunoscut persoane din țările prezente la acest proiect, oameni care îmi erau prieteni de o viață, așa am simțit, cu care am reușit să împart opinii despre proiect, orașul în care ne aflam, curiozități culinare și nu numai. Dacă mă întorc în timp mi se pare că a fost ieri, totul s-a petrecut cu mare intensitate și extrem de repede, eu cu colega Paula refuzam să credem că va veni ziua când vom pleca spre casă. Eram o gașcă mare, care s-a întâlnit după un timp și era dornică să împărtășească unii cu alții starea de bucurie, de empatie, de altruism, de curiozitate care a pus stăpânire pe noi.

A fost ceva normal să fiu printre acei oameni, să comunic cu ei, să vizitez acele locuri impecabil de frumoase, să relaționez cu alte persoane din afara grupului, să mă simt ca aparținând locului, să știu să apreciez valorile pe care viața ni le oferă, să pot oferi un pic din puținul meu și altora.

O toamnă la fel de magică, am întâlnit și în Gdansk, orașul port pe care l-am vizitat, un oraș al culorilor aș putea spune, al chihlimbarului, al stării de bine. Marea ne-a întâmpinat cu valuri line, nu a vrut să strice tabloul feeric în care ne aflam, a vrut să fie o mare primitoare care ne îndemna să o cunoaștem mai bine, să îi promitem că o vom vizita dacă vom avea ocazia, să luăm cu noi o bucătică din infinitatea ei.

După vizitarea mării și a orașului patronat de ea, ne-am întors în Olsztyn, unde ne aștepta o nouă zi plină de aventuri și cunoaștere. Aici, am găsit o școală mare, spațioasă, luminoasă plină de oameni și copii frumoși a căror zâmbet ne-a petrecut pe tot parcursul vizitei noastre. Atelierele pregătite, au fost o surpriză pentru toți, fiecare, depunând efort ca totul să iasă cât mai bine, aproape de perfecțiune, să îi încântăm și noi la rândul nostru pe prietenii polonezi. Materialele didactice găsite acolo au reprezentat o sursă de inspirație pentru noi, în special pentru că se pune accent pe partea practică, pe manualitate, senzorialitate și trăire, cel puțin așa am constatat eu.

Sunt diferiți de noi, prin faptul că știu să-și trăiască viața într-un mod frumos, sunt un colectiv unit plin de veselie/bucurie, au capacitatea de a ierta și de a merge înainte fără remușcări. M-a impresionat foarte mult, faptul că, noi am participat la acele ateliere în locul copiilor, astfel, am putut analiza ce simt, ce trăiesc, cum se organizează, cum fac planul de lucru, cum împărtășesc bucuria muncii lor cu ceilalți.

Ar mai fi de zis o mulțime de lucruri despre Polonia, nu m-aș opri aici, deși poate, o parte dintre voi vă veți plictisi citind aceste rânduri, sunt rânduri scrise cu mare drag/bucurie, au o însemnătate mare pentru mine, pentru că fiecare minut trăit acolo a avut o semnificație anume, fiecare moment a însemnat o nouă experiență existențială, bucuria de a fi împreună, de a fi deschiși,

de a împărtăși, de a crea noi relații /prietenii, de a fi într-o nouă postură și de ce nu de a te regăsi pe tine într-o altă dimensiune ,dimensiune care poate fi un nou început pentru tot ce ți-ai propus.

Astfel zis, mulțumesc Polonia pentru ospitalitatea ta și promit că voi reveni de îndată ce voi avea ocazia!

Kavala, o provocare sufletească

profesor Andrei Solonaru

În urma mobilității în localitatea Kavala (Grecia) prin programul Erasmus+ am dobândit o mișcare sufletească, o sensibilitate aparte.

Imediat ce am intrat în Grecia, m-au sensibilizat bisericile, nu puține la număr, toate construite din piatră, în stil bizantin și foarte îngrijite. Am remarcat deasemenea multe machete de biserici pe marginea șoselei, confectionate tot din piatră, având candelă aprinsă în interior, ceea ce m-a făcut să cred că acestea sunt doar precum sunt troițele la noi. M-am înșelat în această privință, urmând să aflu mai târziu că acestea țin loc și de crucile care se pun la noi în locurile unde cineva și-a pierdut viața într-un accident rutier, având chiar și o fotografie cu cel trecut la Domnul.

Ajuns în High School, imediat ce am intrat pe poarta școlii, un elev de acolo pe nume Thasos a venit, s-a prins de brațul meu și nu mi-a mai dat drumul până aproape de plecare. Am remarcat la el un miros specific de mir grecesc. Chiar dacă grecii par niște persoane mai reci, ei pun suflet în ceea ce fac. Am simțit mult patos din partea profesorilor din acea școală. Icoana nu lipsea din nici o clasă.

În predarea disciplinei școlare Religie se pune accent pe interdisciplinaritate, profesorul de acolo predând totodată și Istorie și Literatură. Muzica joacă și ea un rol foarte important în predarea Religiei acolo, neavând cum să nu-ți miște inima (cântând muzică bizantină cu profesorul de muzică, elevii s-au arătat foarte încântați și atrași totodată de cele sfinte). Efectele acestor colaborări între discipline duc la comuniune, credință și nu în cele din urmă la o dragoste creștină mai profundă. Pe profesori i-am simțit foarte apropiați între ei, iar pe elevi i-am remarcat ca fiind liniștiți și încrezători (observând niște copii făcându-și semnul Sfintei Cruci atât înaintea de a începe să facă un lucru cât și după terminarea acestuia).

Din punct de vedere religios, Grecia este o „țară soră”. Religia este majoritar ortodoxă iar bisericile sunt la tot pasul. În ciuda libertății puțin mai accentuate decât la noi, steagul țării lor poartă Sfânta Cruce, iar la toate bisericile se află și steagul Sfântului Munte Athos (de culoare galbenă, având un vultur cu două capete), ceea ce arată că poartă mult respect pentru credința străbună.

În final aș dori să mărturisesc că vizita la biserica Sfântul Nicolae m-a impresionat profund. După ce preotul de acolo ne-a întâmpinat cu „Doamne ajută”, am participat la o slujbă de seară alături de colegii mei și o colegă de la High School, ca mai apoi părintele să-mi prezinte întregul Sfânt locaș. Ca o cireășă de pe tort, părintele paroh ne-a cântat în limba română și a transmis un mesaj video special pentru noi.

Prin religie, prin existența bisericilor, prin educație, prin pasiune și prin felul oamenilor de a fi, în Kavala m-am simțit ca acasă.

Ecoprovocarea junior în școala noastră

*profesor Alina Mihaela Tătaru
profesor Oana Monica Plaiu*

„A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată azi, înseamnă a contribui la fericirea omenirii.” (Academician Eugen A. Pora)

În anul școlar 2020-2021 specialii de Pașcani au participat la **Concursul Național Ecoprovocarea Junior**, organizat de **VIITORPLUS - ASOCIAȚIA PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ** - organizație non-profit, neguvernamentală, independentă, înființată în anul 2006 cu scopul de a participa la transpunerea în practică a conceptului de dezvoltare durabilă.

Ne-am implicat în acest proiect deoarece credem că este bine să acționăm în vederea formării unor atitudini și aptitudini necesare înțelegerii relațiilor care există între om și natură, să îi educăm pe copii în vederea înțelegerii și protejării mediului înconjurător creând astfel condiții mai bune de viață într-un mediu curat.

Proiectul s-a derulat pe tot parcursul anului școlar și a antrenat elevii și cadrele didactice în diverse acțiuni precum: ecologizare, întreținerea spațiilor verzi din jurul școlii, plantarea de flori, îngrijirea acestora, organizarea colectării selective la nivelul școlii și trimiterea spre reciclare, activități practice, confecționare de diverse obiecte decorative, materiale didactice din deșeuri reciclabile din plastic, hârtie sau sticlă cât și activități educative (susținerea de sesiuni educaționale pe tematica specifică reciclării).

Specialii de Pașcani s-au dovedit a fi prietenii mediului sustenabil și ai ecologiei prin activitățile realizate, prin efortul colectiv și a muncii în echipă, situându-se în clasamentul național pe poziția 12 din totalul de 30 de școli participante.

Povestea ecoProvocarea junior merge mai departe, continuăm și în acest an școlar să fim mai buni cu mediul, să aducem schimbări durabile, să ajutăm cât putem pentru a avea o natură mai curată și o viață mai sănătoasă!

Din nou la școală!

profesor Ana-Maria Vîncă

Ce repede trec anii....Iată ca anul acesta s-au implinit zece ani de când am pășit pentru prima dată pe poarta Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani, neștiind că aici voi începe noi capitole din viața mea atât profesională, cât și personală.

Tocmai am revenit la școală după o perioadă în care am simțit bucuria de a ține la piept al doilea copil și de a mă bucura de minunile din viața mea într-o perioadă atât de grea pentru toată lumea: pandemia, care din păcate nu s-a terminat!

Toamna pentru mine este un anotimp al nostalgiei și al bucuriei, iubesc frunzele care cad, și sunetul clopoțelului, sau mai nou la școală, trilul care anunță pauza atât de așteptată de copii!

Măști, dezinfectant, spălat pe mâini obsesiv, este scenariul care ne amenință cine știe cât?

M-am gândit înainte de a mă apuca să scriu acest articol ce aș putea împărtăși cu dumneavoastră?

Școala ca și spațiu este veselă, colorată, se simte un aer de bucurie și încântare vizuală. Clasele sunt minunat amenajate, și da, putem spune că este o școală a viitorului în care atât elevii cât și profesorii vin cu drag iar părinții se simt sprijiniți și consiliați!

Așadar am regăsit universul plin de speranță, colegi vechi și noi, care de care mai implicați în viața școlii și a comunității, am descoperit o clasă nouă de elevi, atât de diferiți unul de celălalt, dar totuși atât de dornici de afecțiune și conectare, mereu în căutare de aprobare și de a se simți iubiți și valorizați. Deși mici, au suflete mari și nu se mulțumesc cu puțin! Mă bucură faptul că ei mă motivează să fiu din ce în ce mai inventivă pentru ca orele din programul terapeutic să fie unele cu folos, dar și plăcute și interactive. Am avut timp să îi descopăr pe fiecare în parte și să înțeleg încă odată cât de importantă e răbdarea și determinarea, dar mai ales dragostea de meserie și de copii.

Când îi văd că lucrează cu drag și se implică simt că mi-am atins obiectivele; când mă copleșesc cu bucuria lor zi de zi atunci când mă văd, sau tristețea lor atunci când ne despărțim atunci știu că am ajuns aproape de sufletele lor și mi-am atins menirea!

Povestiri de la catedră/povestiri din online

profesor Petrică Oprea

Această nouă modalitate, lucrul cu elevii online, m-a pus în fața unei serie cu mai multe provocări. A trebuit să găsesc noi idei, să dau dovadă de creativitate pentru a-mi organiza activitatea didactică pe timpul pandemiei.

S-ar putea crede, la prima vedere ca specializarea Kinetoterapie, este imposibil de abordat și în format virtual. Aici a intervenit priceperea creatoare a profesorului cât și capacitatea lui de a mobiliza elevii cu CES și de a integra părinții sau apărținătorii lor în actul terapeutic.

Așadar, cum era și firesc, am început cu formarea și instruirea părinților, referitor la scopurile și obiectivele propuse pentru perioada online. Atingerea acestor obiective a fost strict dependentă de colaborarea dintre kinetoterapeut-părinte facilitator-elev.

Nu a fost ușor!

La începutul orei de kinetoterapie a fost necesară stabilirea unor reguli privind punctualitatea, regularitatea participării, discreția privind conținutul ședințelor.

Sarcina profesorului kinetoterapeut este aceea de a iniția, a menține și finaliza ora de recuperare, printr-o participare armonioasă, a părintelui, elevului și kinetoterapeutului de tip ”concertat și concentrat,,

Adeseori, prof. kinetoterapeut trebuia să se concentreze asupra mesajelor nonverbale ale membrilor grupului pentru înțelegerea procesului terapeutic: lenea, voiciunea, interesul, ce pot fi ușor remarcate prin postură și prin executarea altor mișcări.

Alăturarea mai multor elemente specifice recuperării și a nevoilor elevilor a stârnit curiozitatea, oferind o anumită siguranță, dându-le participanților posibilitatea de a se juca așa cum nu și-ar fi închipuit că ar fi putut să o facă. Un astfel de tip de ședință cu totul inedită, în comparație cu cea din clasă, a fost percepută ca fiind mai antrenantă dar și stresantă în același timp.

Lucrul în grup s-a dovedit a fi, printre altele, util și pentru părinți pentru a învăța împreună cu copiii lor, executarea tipurilor de exerciții cât și posturile specifice recomandate de către specialist. S-a observat că unii părinți au simțit la prima vedere că sunt nepotriviți pentru acest tip de activitate. Fiecare părinte având o particularitate și un temperament specific! De aceea în acest context am simțit importanța utilizării unor tehnici folosite și în psihoterapie. Subscriu și strig răspicat: munca cu părinții este necesară în paralel cu cea a copilașilor lor.

Am observat câteva efecte ale perioadei în care elevii au fost în online:

- scăderea dorinței și a motivației de a învăța;
- lipsa interacțiunii dintre elev și terapeut;
- imposibilitatea de a corecta atunci când situația a cerut-o.

Cât despre unii părinți, am avut plăcerea de a constata o implicare cu entuziasm în desfășurarea orelor online și dorința lor de a ne revedea cât mai curând.

Atunci când părintele a fost prezent și l-a sprijinit constant pe elev, ședința recuperatorie a fost mult mai eficientă. Suportul emoțional și susținerea părinților e puternic asociat cu rezultatele obținute de elev.

Așa cum ne recomandă un principiu psihopedagogic din literatura de specialitate a kinetoterapiei și anume cel al ”activității independente,, care este obligatoriu; elevul trebuie să repete și în afara ședințelor de recuperare din sala de kinetoterapie, exerciții fizice cunoscute sau

recomandate de kinetoterapeut, mai mult colaborarea părinților în activitățile elevilor este foarte importantă și perioada online a demonstrat asta și mai puternic.

.

Produse ale Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani

CEI CARE NE-AU SPRIJINIT ÎN ACTIVITATEA NOASTRĂ, CU MULȚUMIRI!

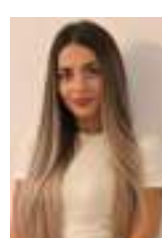

Inspectoratul Școlar Județean
Iași

CUPRINS

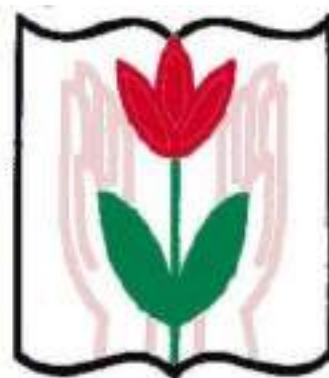
Cum am ajuns "Special de Pașcani"	1
Cum am devenit "Special de Pașcani"	2
Cum am ajuns "Special de Pașcani"	3
Asistența socială în pandemie	4
Provocările școlii online	5
Gânduri din pandemie...	6
Dragii mei.	7
Povestiri de la catedră	9
De la povestea online la povestea în sala de clasă...	11
Povestea noastră	12
Povești de ieri...	14
Finalul unui demers educațional. Începutul unei noi povești...	15
Gânduri la finalul primei mele promoții de elevi	18
Foștii mei elevi iscusiți	20
Un nou an școlar, un nou proiect european aprobat.	21
Albastru pentru solodaritate	23
Bucurie și emoție în „Cutia cu surprize”	27
Spiridușii speciali- Parteneriat educațional cu Colegiul Național Iași	28
A fost odată o punguță cu două cărți	29
Citește-mi 100 de povești!	30
Școala încrederii – școala bucuriei!	32
Specialii de Pașcani în universul eTwinning	35
Șotronu didactic special	36
Mărțișoare speciale în dar	37
Art-terapie pentru specialii de Pașcani	39
În lumea simțurilor	41
Provocările integrării elevilor cu CES în școala de masă	44
Elevi ieșeni, prieteni ai Specialilor de Pașcani	45
Impark zone – proiect de service learning în club impact special	46
Experiența noastră în Grecia	52
Experiența Erasmus+ Polonia 2021	52
Toamnă magică în Polonia	53
Kavala, o provocare sufletească	55
Ecoprovocarea junior în școala noastră	56
Din nou la școală!	57
Povestiri de la catedră/povestiri din online	58
Produse ale Școlii Gimnaziale Speciale Pașcani	61
Cu care ne-au sprijinit în activitateanoastră, cu mulțumiri!	62

ROMÂNIA, CONSILIUL JUDEȚEAN IAȘI, INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN IAȘI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ PAȘCANI

Pașcani, strada Gării nr. 157, telefon/fax: 0232762562, email: scsp_pascani@yahoo.com, www.scoalaspecialapascani.ro

Valmieras Gaujas
krasta vidusskola -
attīstības centrs

ПОУ "Д-р Златан Сремец"
Скопје

Erasmus+

WYJĄTKOWE SERCE
STOWARZYSZENIE

Colectivul de redacție:

profesor Cătălin Constantin Condrea

profesor Andrei Solonaru

profesor Andrei Ionuț Barbir

profesor Dumitrița Iuliana Iancu

ISSN 2068-6765